

436676

NAŠA LUČ

marec 1999, letnik 48, številka 3

mesečnik za Slovence na tujem

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, München, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 061/133-20-75

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 061/313 241

E-mail: ljubo.bek@siol.net

E-mail: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	2.500 SIT
Avstrija	240 ATS
Anglija	12 GBP
Belgija	720 BEC
Francija	120 FRF
Italija	34.000 ITL
Nizozemska	40 NLG
Nemčija	35 DEM
Švica	29 CHF
Švedska	150 SEK
Avstralija	28 AUD
Kanada	25 CAD
ZDA	22 USD
Evropa	18 Eur

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:

50101 - 603 - 401025, DRUŽINA, d.o.o.,

s pripisom za Našo luč,

devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d.,

50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-147/94 z dne 23. 2. 1994 šteje Naša luč med proizvode, za katere se plačuje 5% prometni davek.

Oblikovanje: TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Medana

Druga str. ovitka: J. Kobal: Razmišljanje

Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Pomladni utrip

Četrta str. ovitka: J. Kobal: Slovenski skavti v Čilu

Bog je naš Oče

Papež in škofje zadnje čase čedalje bolj spodbujajo kristjane k zavesti, da je Katoliška cerkev poklicana odgovarjati na izzive časa.

Cerkev kot skupnost vernikov mora postati bolj pričevalska za božjo resničnost sredi našega življenja. To pa je mogoče le v večji

samozavesti vernikov, da so na pravi poti in da so to pot dolžni kazati dovolj jasno tudi ljudem svojega okolja in svojega časa. Kljub

velikemu sekularizacijskemu valu je mogoče opaziti pri ljudeh veliko religiozno lakoto. Te velike priložnosti kristjani ne smemo zapraviti. Malodušje ne prinaša ničesar.

Biti prepričljiv kristjan je nadvse potrebno. Družbi je treba približati neokrnjeno besedo o Bogu, ki je Oče vseh, in ljudje smo njegova družina. Povezanost z Bogom prinaša človeku dokončni in najgloblji smisel življenja in vsega njegovega okolja.

Vera v Boga ustvarja pristne odnose med ljudmi in doprinese osebnih in družbenih mir in pravičnost.

Vpliv Cerkve v današnji družbi je sicer zares zelo omajen in zmanjšan. Niti kristjani se ne zavedamo, kako velike razsežnosti je zajel val sekularizacije (posvetnosti) predvsem v tako imenovanih krščanskih deželah zahodne poloble. Kdo še poslušna Cerkev in duhovnike. Vendar se moti vsak, ki ne vidi, da je to še vedno ustanova, v kateri se dejavno in vitalno uresničuje tisti božji nauk, ki daje človeku novo življenjsko moč. Cerkev se svetu tudi danes ponuja kot živa dejavna skupnost vernikov, ki se ne izogiba problemom ljudi in sveta. Na čelu tega optimizma in dejavnosti stoji papež Janez Pavel II. Svet naravnost zahteva ta zasuk. Treba je ponovno vzpostavljati red krščanskih vrednot. To je mogoče le z živetim pričevanjem pred očmi sveta. Ljudem je treba postaviti pred oči (torej v javnosti) pristno življenje po veri v Boga življenja in dobrote. Uveljavljanje jasnih moralnih načel, zvestoba v zakonu in zunaj njega, krščansko razumevanje družine in vzgoje otrok, odprtost za sprejemanje življenja, jasni pojmi glede osebne svobode in njene omejenosti ter ponizno priznavanje večjih vrednot - vse to je dolžnost kristjanov pred javnostjo.

Z zaprtimi očmi mora danes videti vsak, kako raste želja po duhovnostih, kako jo mnogi iščejo po raznih sektah in samovoljnih verskih skupinah. Diletanti in demagogi z lahkoto pobirajo navidežne in jih vodijo v navidezen, to je neodrešujoč duhovni svet. Tu mora kristjan še posebej videti svojo nalogo. Znati mora spregovoriti na pošten način o pravi veri. Nebogljnost in nesposobnost izražanja v verskih stvareh, mišljenje, da je vera zasebna stvar, je zastarelo in zgrešeno. Vsa verska izkustva smo prejeli od staršev in drugih oznanjevalcev. Dolžni smo jih torej tudi izročiti naprej. Potrebna je torej večja angažiranost vernikov v župnijskem merilu in želja po izobraževanju v veri in posredovanju vere danes. Najrazličnejša telesa župnijskega življenja in delovanja, verouk, mladinska srečanja, pevski zbori, srečanja staršev, zakonske skupine, srečanja ostarelih, vse naj oblikuje vernike v nove iskalce Kristusa. Le tako se bo današnji kristjan oblikoval in razvil kot odrasel vernik v primerne pričevalca za svet, za ljudi, ki ga vsak dan obdajajo.

Krščansko iskanje ni nikakršno beganje v neznanost. Kristjani imamo jasno pred seboj Očeta in našo domovino pri njem. Ta Očetov dom nam odpira vrata že tu na svetu. Naša pot ni neka teorija, ampak življenjska skupnost s Kristusom, našim odrešenikom. Brez obnovljene osebne povezanosti z Njim teh nalog ne bomo zmogli.

Blagoslovljen in bogat postni čas vam voščim.

Janez Pucelj

"SKAVT JE ODKRITOSRČEN, PLEMENIT, ZVEST BOGU IN DOMOVINI. V TEŽAVAH SI ŽVIŽGA IN POJE."

*Janez Kobal, župnik v Cerknem in generalni duhovni asistent
Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov*

Janez Kobal (manjša slika). Med slovenskimi skavtinjami in skavti na taboru v Čilu ni manjkalo veselja.

Za začetek pogovora bi bilo dobro, če bi bralcem predstavili skavtstvo?

Skavtstvo ni igra za otroke ni turistična agencija ali karkoli. Gre za metodo vzgoje. Toda vzgoja ni v tem, da prinašamo že narejene izdelke in odgovore. Vzgoja pomeni spraševati se, sejati in saditi mogočna in visoka drevesa. Vzgoja izziva, da pride in se razraste tisto dobro, ki v otroku že je. V skavtski vzgoji je izrazit poudarek, da je otrok osebek in ne predmet izobraževanja. Voditelj zaupa v otrokove sposobnosti in v tisto dobro v njem. Skavtstvo je vzgojna metoda in je silno preprosta stvar. Preprostost pa je nekaj, kar ni od tega sveta. Skavt je srečen, ker in posebno takrat kadar naredi srečnega še koga zraven sebe. Skavtska vzgoja je tudi vzgoja skupaj in za skupnost, v majhnih skupinah, kjer močnejši vedno varuje šibkejšega.

V Sloveniji smo do prihoda demokracije poznali zgolj tabornike. Vem pa, da z njimi danes sodelujete. V čem je razlika in kako se dopolnjujeta?

Taborniki v času režima so uporabljali le del skavtske metode (taborjenja, igre in še kaj). Gotovo niso bili zvesti in se tudi niso imeli za Baden Powellovo družino. Po letu 1990 so spremenili svoj statut in s pomočjo nekaterih tujih skavtskih organizacij vpeljali v svoje programe mnoge spremembe. Tako je nastala spremenjena ali prenovljena Zveza tabornikov Slovenije.

Združenje slovenskih katoliških skavtinj in skavtov pa je nastalo kot popolnoma nova zadeva. Začetki segajo še v "prepovedane čase". Ob nastanku smo se navdihovali ob knjigah ustanovitelja skavtkega gibanja lorda Baden Powella, ob predvojni skavtski organiziranosti, ob zamejskih skavtskih organizacijah (goriška in tržaška) in ob Združenju italijanskih katoliških skavtinj in skavtov (AGESCI) in potem še marsikje (Irska, Portugalska ...)

Ves čas našega delovanja obstaja neke vrste sodelovanje z Zvezo tabornikov Slovenije. Od začetka smo ustanovili slovensko skavtsko - taborniško federacijo, da bi vsi imeli

članstvo WOSM (Svetovne organizacije skavtskega gibanja). Potem smo imeli neki sporazum o sodelovanju, po katerem smo sodelovali tudi v taborniški komisiji za duhovnost. Ta sporazum je potekel in komisija je ugasnila, ker ni bilo poguma, da bi opredelili osnovne pojme, kaj pomeni duhovnost, religija, vera.

Sedaj sodelujemo pri nekaterih akcijah, kjer ocenimo, da je sodelovanje možno in koristno, zavedajoč se, da gre za dve različni organizaciji, če bi rekel po športno, z različnimi pravili in tudi različnimi cilji. Podobnost je kot med košarko in nogometom. Oboji uporabljamo karizmo ustanovitelja in se zavzemamo za odgovornega mladega človeka in državljana. Seveda mi razširimo ta gol tudi na odgovornega kristjana. Duhovnost in vrednote so v naši organizaciji povezane s Katoliško cerkvijo, čeprav smo oboji odprta organizacija za vse otroke, ne glede na vero in druge politične ali osebne izbire.

V vsakem stegu sodeluje tudi duhovnik kot priča in poslanec Cerkve in deluje kot asistent voditeljem, ki so praviloma laiki in nosilci vzgoje otrok.

Glede sodelovanja, sodelujemo z mnogimi organizacijami, Uradom RS za mladino, civilno zaščito tako tudi s taborniki, ohranjamo pa avtonomijo v usposabljanju voditeljev, programih in tudi na zunaj v oznakah. Strankarsko je združenje nepolitično in imamo člane in voditelje vseh političnih strank, ker smo odprti za vse, ki zaupajo krščanskim vrednotam in našim vzgojnimi programom.

Kako ste skavti v Sloveniji organizirani?

V Sloveniji trenutno delujemo v petinpetdesetih skupinah in nas je nekaj nad tri tisoč. Vsako skupino vodi skupnost

Svetovni skavtski bratovščini smo postregli s slovenskimi jedmi: štruklji, slivovimi cmoki in ajdovimi žganci.

voditeljev. Voditelj postaneš z delom in tako, da si pridobiš znanja ne več stopnjah tabornih šol. Voditelji so praviloma starejši od 21 let.

Vzgoja poteka v treh veja - starostnih stopnjah: volčiči in volkuljice (8-11 let), izvidniki in vodnice (do 15 let), popotniki in popotnice do 21 let. Načeloma naj bi te skupine ne bile prevelike, ker drugače postane vzgoja preveč neosebna. Poleg splošnih vzgojnih programov, voditelji skrbijo za vsakega otroka, da osebno napreduje, da se nauči postavljati si cilje in jih tudi dosegati.

Kot vsaka druga mladinska organizacija tudi za vas državne meje niso ovira za sodelovanje. Kako se povežete s skavti po svetu?

Mednarodna razsežnost je v skavtstvu ena izmed temeljnih izbir. Tako se ustvarja mir in sodelovanje, se podira predsodke in šele med stotimi drugimi kulturami postaneš ponosen na lastne korenine. Mednarodna skavtska srečanja imajo namen, da se izkaže kultura, religija, rasa in sploh dar vsakega posameznika. Posebno skrb posvečamo skrbi, da posamezen član v tem konglomeratu ne bi bil spregledan in izgubljen.

Sodelujemo z mnogimi organizacijami, tudi s svetovno skavtsko organizacijo, kot člani pa smo vključeni in priznani s strani WAGGGS - gre za svetovno dekleško skavtsko organizacijo. Vedno smo navzoči tudi na katoliških konferencah za skavtinje in skavte.

Ali obstaja kakšna povezava tudi z našimi najmlajšimi rojaki, ki živijo razseljeni po svetu?

Imamo povezave z našimi zamejskimi skavti v Italiji in Avstriji. V zadnjih mesecih smo Združenje slovenskih katoliških skavtinj in skavtov predstavili v Argentini. Nekaj smo pripravljali za mlade Slovence iz Kanade, ko so bili v domovini. Kadar gredo naši člani v svet, vedno pripovedujejo, da so naleteli na gostoljubne izseljence in zdomce.

Formalno so lahko naši člani vsi državljani Republike Slovenije. Z drugimi pa lahko sklepamo pogodbe o sodelovanju. Že nekaj let se pripravlja slovensko svetovno skavtsko srečanje in zbiramo naslove Slovencev skavtov tudi v drugih (neslovenskih) skavtskih organizacijah. Zaenkrat še nimamo načrtov, kako bi ustanovili skupino, ki bi združevala Slovence nekje zunaj Slovenije.

Takega sodelovanja bi gotovo lahko bilo še mnogo več.

Kaj lahko slovenski skavti v domovini ponudite našim rojakom?

To vprašanje je verjetno napačno naslovljeno. Kot duhovni asistent ZSKSS ne morem ničesar ponujati, ker nisem nosilec programov. Verjetno bi se mladi lahko vključili v katerega od potovalnih taborov in tako spoznavali domovino še po skavtsko. Na daljši rok bi verjetno tudi kakšen steg (krajevna skavtska enota) privzel odgovornost za organizacijo posebnega tabora oziroma pomagal pri tem, saj skavt naredi vsak dan vsaj eno dobro delo. Gre tudi za protivprašanje, kaj naši rojaki sploh želijo. V mislih imam vzgojne programe, ker smo tako opredeljeni in ne le kakšne turistične usluge.

Na koga se lahko obrnejo oziroma kako bodo najlažje stopili v stik z vami?

ZSKSS, Metelkova 1, 10000 Ljubljana, telefon 061 133 21 30. Doslej je za to področje bil odgovoren Marko Kunstelj, vendar so pred nami volitve. Je pa res, da bomo želje najverjetneje objavili v časopisu in če se bo dobil kakšen steg, željan sodelovanja, se bo oglasil.

Pred kratkim ste bili tudi slovenski skavti na "jamboreeju" v Čilu na Južni polobli. Koliko vas je bilo in kaj takšno srečanje pomeni za skavta?

Jamboree pomeni svetovno skavtsko srečanje. Takšno ime je svetovnim skavtskim srečanjem dal ustanovitelj. Jamboreeji potekajo na vsaka štiri leta in se jih udeležijo mladi med štirinajstim in osemnajstim letom. Vsak skavt, takšna je bila ideja ustanovitelja, naj bi se enkrat v življenju udeležil jamboreeja. Naslednje svetovno skavtsko srečanje bo leta 2003 na Tajskem. Ob stoletnici prvega skavtskega tabora pa si jamboree želi imeti Velika Britanija leta 2007.

Vodstvo slovenske odprave v Čile

Iz Slovenije nas je bilo 79 članov ZSKSS in približno 200 članov ZTS (tabornikov) Gre za skavtsko društvo, ki se zgodi vsake štiri leta. Gre za tisoč različnih dejavnosti, razporejenih v deset dni.

Kako izgleda en dan bivanja v takšnem taboru?

Dan na takšnem taboru se začne ob 6.30 z vstajanjem, jutranjo molitvijo, telovadbo, umivanjem in zajtrkom. Potem je čas za duhovnost. Pol ure ali nekaj takega. Duhovnost je pripravljena kot dejavnost v zvezi z dogajanjem tistega dneva. Za skavtsko duhovnost je značilno, da je "izkopana", da pogloblja in razvzroča vsakdanje življenje. Mislim, da smo duhovnost preveč skrčili na mašo in rožni venec. Krščanska tradicija pozna še tisoče drugih oblik bogočastja.

Dan se nadaljuje z nekim programom: lahko si izdeloval boben kot ga pozna ljudstvo Mapučev, lahko si daleč od tabora barval leseno šolo in s tem pokazal pripravljenost za služenje, lahko si se učil plesa z Velikonočnih otokov, lahko si sploh počel marsikaj. Kosilo si v vodu (10 izvidnikov ali vodnic) sami pripravijo in kar skuhamo, morajo tudi pojedsti...

Popoldanske dejavnosti so podobne, večeri ob ognju pa so priložnosti, da vsak pride do izraza s svojimi plesnimi, pevskimi in igralskimi sposobnostmi. Podobno izgledajo tudi poletni tabori za izvidnike v Sloveniji. Kaj bolj določenega se počne, je odvisno od voditeljevega načrta.

Kolikor vem, ste tam navezali tudi nekaj stikov z rojaki, ki živijo v Argentini.

V Argentino smo poslali Anito, Srečka, Valterja in Damijana.

Naj odgovori kar Damijan, ki je skupaj z drugimi dobil poslanstvo ZSKSS za ta obisk: "Z Valterjem sva bila skoraj tri tedne pri Slovencih v Argentini (Buenos Aires in Bariloche). Tja sva šla kot predstavnika združenja predstaviti skavtstvo v Sloveniji in tudi z namenom, da spoznava slovenstvo v Argentini in da preučiva možnosti za skavtsko dejavnost med tamkajšnjimi Slovenci. Imela sva nekaj srečanj z mladino in ljudmi, ki se za skavtstvo zanimajo. Izredno lepo so naju sprejeli in za naju ves čas skrbeli. V prihodnosti nameravamo ohraniti stike in okrepiti sodelovanje."

Sam imate že kar dolgoletne izkušnje z vodenjem slovenskih skavtov. Kako bi opisali, kaj za mladega pomeni biti skavt?

Slovenska maša za silvestrovo v Čilu

V Združenju slovenskih katoliških skavtinj in skavtov sem bil pet let generalni duhovni asistent. V času, ko to berete, je moj mandat že potekel. Kot duhovnik pa na neki način sodelujem od samih začetkov, vendar duhovniki običajno ne vodijo zadev pri skavtih.

Za mladega človeka je skavtstvo čudovita igra avantura in pot brez ustavljanja. Pot k uspehu in sreči, k državljanski, krščanski in človeški zrelosti in odraslosti. Skavtstva se nalezesh kot ošpic, le da je skavtstvo težje "ozdravljivo". Skavtstvo postane življenjski stil: preprostost, bistvenost, odgovornost, narava, služenje, veselje brez opoja in zasvojenosti, so samo po sebi umevne zadeve, in nekaj, s čimer živiš tudi, ko nimaš rutke.

Skavt da nekaj na častno besedo, je plemenit, delaven, varčen, čist - lahko bi izpisal skavtske zakone, ki ne bremenijo, ampak nas razveseljujejo...

Ali so skavti v domovini podobno organizirani kot tisti v tujini? Katere so posebnosti slovenskih skavtov?

Iamboree je na neki način prikaz vseh svetovnih skavtskih organizacij. Ko sem odhajal iz Čila, sem prihajal domov srečen, da imamo tako dobro organizirano združenje, da imamo tako dobre voditelje in gotovo take otroke in mlade, ki so ponosni na svoje slovenstvo, na svojo mladost in svojo vero. Tudi sam sem ponosen, da smo v Sloveniji vzpostavili tako dobro združenje, in naši otroci so tega vredni...

Kakšna je prihodnost vaše organizacije v domovini?

Svetla prihodnost, gotovo pa je prva generacija voditeljev malo odjenjala. Verjamem pa, da bo Bog blagoslavljal tudi pobude novih, mlajših voditeljev.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

UŠLI SO SMRTI

Med slovenskimi izseljenci je veliko zanimanje za knjigo *Ušli so smrti*, ki jo je lansko jesen izdala Mohorjeva družba v Celovcu! V njej Milan Zajec, France Dejak in France Kozina, trije rojaki, zdaj živeči v Ameriki in Kanadi, opisujejo, zakaj so se med vojno odločili za vstop k Slovenskim domobrancem, kaj so počeli z njimi partizani potem, ko so jih jim izročili Angleži na Koroškem in kako so se rešili iz množičnega groba v Kočevskem rogu. Kdor želi spoznati resnico tistega časa, naj seže po tej knjigi. Naročite jo na naslovu:

Mohorjeva družba, Viktringer Ring 26, A 9020 Klagenfurt, Avstria in na naslovu Mohorjeva knjigarna, Poljanska c. 97, Ljubljana, Slovenija.

LJUBOSUMNOST

Tomaž je pripovedoval Pavli o srečanju z rojakinjo Zvonko v knjižnici in o pogovoru z njo v avtobusu. Pripovedoval ji je tako navdušeno, da ga je Pavla čedalje manj navdušeno poslušala in čudno ogledovala. Seveda tega sploh ni opazil, ampak je še kar nadaljeval, kako lepo slovensko da je govorila in celo z rahlim mariborskim naglasom in da je gotovo kdaj pela v kakem zboru, ko govori tak' jasno in razločno in da se ukvarja tudi s športom in... In tedaj je bilo Pavli dovolj: "Poslušaj, Tomaž, je tudi tebi podkuril Valentin? Sem mislila, da je to že mimo." Tomaž je obstal odprtih ust. Toliko lepega je še imel povedati o Zvonki. Sedaj pa to, to popolno nerazumevanje. "Toda Pavla, saj nisem hotel, nisem mislil..." Pavla se je z obema rokama naslonila na mizo in se nagnila naprej: "Nisi mislil. Ti nikdar nič ne misliš, da veš. Nič ne misliš. Na vse moram misliti jaz, sama, že vsa leta. Ti pa bereš, hodiš v knjižnice in srečuješ, da, srečuješ čudne ljudi in se voziš z njimi po avtobusih in se pogovarjaš z njimi, medtem ko jaz skrbim zate, za dom, za vse. Nič ne misliš, a ne?" Tomaž je globoko zajel sapo. Nastala je tišina, mučna tišina. Tomaž je obsedel za mizo, se zagledal v zaprta vrata in pomislil: "Jaz sem tudi mislil, da je to že mimo, ta ljubosumnost. Kaj vse sva prestala prvih deset let? Kako je pazila name, na vsak moj pogled. Kako me je do potankosti spraševala o ljudeh, s katerimi sem delal skupaj v službi, in kako je vselej hitela, da je vedno prva dvignila slušalko, ko je zazvonil telefon. In kadar sva bila kam povabljeni, kako je pazila, da ne bi bil s kom preveč prijazen. Povsod in vedno sem čutil njen pogled. In ta pogled mi je postajal čedalje bolj zoprni. Takrat sem razmišljal, da bi odšel, kamorkoli, nekam daleč. Tja, kamor ne bi segel njen pogled, kjer ne bi več čutil njenega opreznega, njenega nezaupanja. In ko bi vsaj bil kakšen razlog zanj! Nič, ničesar takega nisem storil, da bi smela biti ljubosumna. Ljubosumnost. Je to bolezen? In če je, ali je ozdravljiva? Je to zgolj nezrela ljubezen? Ali pa je polje, iz katerega raste ljubosumnost le en sam velik strah, bojazen, da

bi izgubil človeka, ki ti vendarle po vseh božjih in cerkvenih in človeških zakonih pripada, ker je tvoj, ker si se z njim poročil, ker ga imaš rad, ker si ga vzel zase, za vedno. Bojiš se, strah te je, da bi ga morda izgubil. Zato neprestano paziš nanj, tako kot paziš na denarnico, kot paziš na tisto, kar je tvoja lastnina. In tam, kjer bi morala biti odprtost, je ječa; in kjer bi morala biti svoboda, je prisila, so okovi; in kjer bi morala biti ljubezen, je sebično, krčevito prikлеpanje človeka nase in zase. Strah. Da, strah. Iz njega se porodi nezaupanje in iz nezaupanja ljubosumnost. Iz ljubosumnosti vznikne še večji strah in iz tega še večja ljubosumnost. Kje se konča ta začarani krog? Kako se je to končalo pri njima? Nobenega čudeža ni bilo. Ali pa vendar! V življenju se dogaja toliko majhnih in velikih čudežev, ki jih sploh ne opazimo. Po enem od mučnih preprirov se je Tomaž odpravil na sprehod, na zrak.

Pavla pa je tako kot tokrat, tudi takrat zaloputnila vrata. Kostonji so cveteli v parku. Vse se je bleščalo v opoldanskem soncu. Drevje, odeto v cvetje, je kipelo kvišku, k soncu, v življenje. Nehote je segel po sončnih očalih. In ko je pogledal skozi njih, je belina cvetja postala sivkasta in nebo ni bilo več sinje modro, ampak pepelnato, in bela steza se je spremenila v brezbarvno dolgočasje. To je torej resnica. Pomembno je, kakšna so očala, skozi katera gledamo. "Tudi jaz gledam Pavlo skozi "očala", očala njene ljubosumnosti. Ne vidim je takšne, kot je v resnici. Ne vidim je takšne, kot jo je Bog ustvaril. In Bog je prav gotovo ni ustvaril ljubosumne. Sneti moram "očala", ki iz dneva v dan postajajo bolj temna. Videti resnico. Pravzaprav moram videti Pavlo takšno, kot je v resnici, takšno, kot jo je Bog ustvaril." Ta spoznanja je Tomaž doživel kot nekaj podarjenega. Niso obstala le v glavi, dotaknila so se tudi srca. Nič ji ni govoril, ko jo je doma objel, a vendar sta oba vedela, da se je zgodil čudež.

Jože Urbanija

KLEČATI PRED BOGOM

Pri zadnji večerji se je Jezus sklonil k učencem in jim kleče umival noge. V tej kretnji se zbira in zgošča Jezusova drža do ljudi, kot se je v treh letih njegovega javnega delovanja pokazala v neštetih posameznostih.

“Zgled sem vam dal” (Jn 13,15), je rekel Jezus, potem ko je učencem umil noge. S tem je naročil Cerkvi, naj ostane zvesta duhu umivanja nog in naj tega duha izraža s svojimi dejanji. Umivanje nog, to je klečanje pred človekom ne zato, da bi ga molil, marveč da bi mogli lažje videti in bolj obvezati njegove rane. Umivanje nog, to je ponižanje samega sebe, da bi bili enako veliki kot bližnji, da ga ne bi presojali zviška.

Ako človek ne kleči pred drugim človekom, temveč pred Bogom, potem ima to druge razloge. Versko poučeni otroci v ljudski šoli odgovorijo na vprašanje, kaj pomeni klečanje, da je to izraz človekove majhnosti pred Bogom. Včasih se spomnim na to, kako se je vedel neki približno štiri leta star otrok, ko je v mojem spremstvu vstopil v velikanško romansko cerkev. Očitno prevzet od mogočnosti in veličastva tega prostora, je šel počasi, in kot po prstih v ospredje. In ta drža spošto-

vana se ni zdelo vsiljena, temveč prav tako skladna z otrokovim življenjem kot igra in smeh.

“Ozri si se na nizkost svoje dekle” (Jn 13,15). Tako pove Marija v pesmi Magnifikat. Tako govori ponižen človek v svobodi svoje ljubezni svojemu Bogu. Bog je blaga dobrotar in hkrati veličastvo, ki človeka prevzame in prisili na kolena. Prerok Izaija je videl v nekem videnju v jeruzalemskem templju to veličastvo in zaklical: “Gorje mi, izgubljen sem, ker sem mož nečistih ustnic; prebivam sredi ljudstva nečistih ustnic, in so moje oči videle kralja, Gospoda nad vojskami” (Iz 6,5). Kristus je brat, s katerim sedijo učenci pri mizi, in hkrati Gospod, pred katerim pade Peter na kolena in reče: “Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek” (Lk 5,8). Temu spoznanju ustreza človekovo klečanje kot ponižanje samega sebe pred Bogom. To klečanje ni edina drža v odnos do Boga. Poslušajoče stanje in poslušajoče sedenje sta drugi in med seboj se dopolnjujoči izrazni obliki krščanske duhovnosti.

(Iz knjige
krškega škofa
E. Kapelarija
Znamenja)

ALI SMEJO LOČENI IN SPET POROČENI PREJETI OBHAJILLO? (3)

Vdveh zadnjih izdajah Naše luči smo bralcem nekoliko podrobneje predstavili nauk Cerkve glede obhajila ločenih in ponovno poročenih katoličanov. Ker teh vernikov ni malo in ker se pogosto njih odnos do Cerkve okrnjen, nadaljujemo še s tretjim delom razlage odnosa Cerkve do človeka, ki živi v tej stiski.

Cerkev je odgovorna dajati avtentično razlago božjih zakramentalnih darov in se pri tem ne more ravnati po tem, kaj se zdi v različnih dobah ljudem bolj prav. Dejanske razmere ljudi mora skrbno spremljati in ljudi v ljubezni sprejemati. Ljubezen pa zahteva tudi jasno govorico, kako je treba pristopiti k svetim božjim darovom. V naslednjem je razloženo cerkveno stališče do nekaterih najbolj pogostih zmotnih mnenj in razlag njene države.

Vernik, ki živi zakonsko življenje z osebo, ki ni njegov zakoniti mož ali žena, ne more prejemati svetega obhajila. Ko pa bi sam menil, da to sme storiti, imajo pastirji in spovedniki Ņglede na pomembnost vprašanja in na zahteve duhovne koristi osebe in splošne koristi Cerkve težko dolžnost, da ga opozorijo, da je takšna sodba (njihove) vesti v odkritem nasprotju z naukom Cerkve." Prav tako morajo pri oznanjevanju na ta nauk opozoriti vse vernike, ki so jim zaupani.

To ne pomeni, da Cerkvi ne bi bilo pri srcu stanje tistih vernikov, ki sicer niso izključeni iz cerkvenega občestva. Cerkev si prizadeva, da bi jih pastoralno spremljala in jih poziva, naj sodelujejo pri verskem življenju v meri, ki je v skladu z uredbami božjega zakona, nad katerimi Cerkev nima nobene moči, da bi jih spremenila. Z druge strani pa je potrebno tem vernikom pojasniti, da njihovo sodelovanje pri življenju Cerkve ni omejeno izključno na prejetje obhajila. Vernikom je treba pomagati, da bodo poglobili razumevanje vrednosti sodelovanja pri Kristusovi daritvi pri maši, duhovnega obhajila, molitve, premišljevanja božje besede, del ljubezni in pravičnosti.

Prepričanje, da more ločeni in ponovno poročeni pristopiti k obhajilu, je zmotno. Osebni vesti daje pravico, da odloča na temelju osebnega prepričanja o veljavnosti ali neveljavnosti prejšnjega zakona in o veljavnosti nove zveze. Toda pripisovanje takšne pristojnosti je nedopustno. Zakon kot podoba zaveze med Kristusom in Cerkvijo je dejansko in v svojem bistvu javna cerkvena zadeva. Neupoštevanje tega bistvenega vidika bi pomeni-

lo zanikanje resnice, da zakon obstaja kot dejstvo Cerkve, se pravi kot zakrament.

Ko na drugem mestu Apostolska spodbuda o družini poziva pastirje, naj dobro razlikujejo razne razmere ločenih in ponovno poročenih, navaja tudi primer tistih, ki so subjektivno v vesti prepričani, da njihov prejšnji zakon, nepopravljivo uničen, ni bil nikoli veljaven. **Cerkveni red priznava izključno sodbo cerkvenih sodišč glede veljavnosti zakona katoličanov.** Vendar odpira tudi nove poti za dokazovanje ničnosti prejšnjega zakona, da bi tako, kolikor je mogoče, odkrila, ali je osebno prepričanje dokazljivo.

Upoštevanje sodbe Cerkve in ohranjanje veljavne discipline resnično koristi duhovnemu blagru zainteresiranih vernikov. Cerkev je namreč Kristusovo telo, živeti v cerkvenem občestvu pa pomeni **živeti v Kristusovem telesu in hraniti se s Kristusovim telesom.** Prejetje evharistije v nasprotju z določbami cerkvenega občestva je sama v sebi nasprotujoča si stvar. Zakramentalno občestvo s Cerkvijo zahteva spolnjevanje cerkvenega reda, čeprav je to včasih težko.

V skladu s povedanim je potrebno v polnosti uresničiti željo, izraženo na škofovski sinodi, sprejeto s strani papeža Janeza Pavla II. ter uresničeno s prizadevanji in pohvalnimi pobudami škofov, duhovnikov, redovnikov in vernih laikov, da s skrbno ljubeznijo storijo vse, kar more v Kristusovi ljubezni in ljubezni Cerkve okrepite vernike, ki živijo v stanju neurejenega zakona. Le tako jim bo omogočeno, **da bodo v polnosti sprejeli oznanilo o krščanskem zakonu in v veri nosili trpljenje svojega stanja.** Pri pastoralnem delu je potrebno narediti vse za razumevanje tega, da ne gre za kakršno koli diskriminacijo, marveč le **za absolutno zvestobo volji Kristusa**, ki je vrnil in znova zaupal nerazveznost zakona kot dar Stvarnika. Potrebo je, da pastirji in občestvo vernikov trpijo s temi osebami in jih ljubijo. Naloga pastoralnega prizadevanja, ki ga je treba opravljati v popolni predanosti, je, ponuditi pomoč, ki je utemeljena v resnici in hkrati v ljubezni.

(Nadaljevanje prihodnjič)

MEDIJSKO PISANA LETA

Berem in ne morem verjeti! Čeprav vem, da so nam v šoli lagali o preteklosti, je kljub temu nekaj ostalo v podzavesti, tudi podoba o zatiralski kraljevini. V pogovoru z zgodovinarjem dr. Perovškom v Magu (13. 1. '99) pa berem, "da je v vsej jugoslovanski fazi slovenskega razvoja prav desetletje 1918-1929 edino desetletje, v katerem je lahko (in je) obstajal sistem večstrankarske parlamentarne demokracije. Od leta 1929 ga ni več!" Če ste hodili v iste šole kot jaz, boste le stežka verjeli, da je bila takrat medijska "podoba zelo pisana, zelo živahna in zanimiva, vsebinsko bogata. Če primerjamo današnji čas s tedanjim, ugotovimo, da je bil tisti čas **izredno raznolik**." In kaj je bilo takrat tako drugače od današnje medijske revščine, ki že meji na enoumje?

"Medijski pluralizem je bil izjemno širok. Vsak takratni idejnopolični tabor (liberalni, katoliški, delavski) je imel svoj osrednji politični dnevnik (najmanj enega), pa svoje glasilo za podeželje (tednik) ter elitno teoretično politično glasilo, svoje ilustrirane publikacije itd. Na tem področju torej ni bilo nikakršne revščine. Nasprotno, v dvajsetih letih je bilo pri nas več strank kot danes (tudi glede na današnja neparlamentarne stranke), v medijskem smislu pa je bil življenjski prostor širši, pluralnejši od današnjega."

To pluralnost in izostren čut zanjo je pokopala vse večja nedemokracičnost: diktatura, vojna, komunizem. Politična pomlad (1988-91) je bila prekratka, da bi ju obudila k trajnemu življenju. Zdaj res ni več strahovlade, toda človek nima možnosti, da bi objavil svoje poglede ali zavrnil laž in dezinformacijo, ker je pač ne objavijo. **Ljudje slišijo le eno plat in ne pridejo do besede, zato se dogaja tisto, kar je po besedah Adama Michnika značilno za totalitarizem: "neko čudno povezovanje med človekovo demoralizacijo in masovno depolitizacijo". Ljudi spet vse manj zanimajo skupne zadeve, umikajo se v zasebnost in spet se vsak briga le zase. To je pogubno za družbo, ki je demokraciji dala pravni okvir, ni pa je uveljavila v**

družbenih odnosih in življenju. Žrtev te medijske revščine je zato vsa družba, posebej pa je na udaru Cerkev, ker preperečuje, da bi prijala narkoza, s katero hoče kontinuiteta uspraviti ljudi.

Zato mediji vsako nadškofovo besedo tako obrnejo, kot da bi bil nadškof bebček, ki ne le da govori neumnosti, marveč govori proti sebi. V Kopru je npr. spomnil, da je nekdo (bil je D. Rupel) enačil vzgojo z dresuro psov. In kaj so slišali novinarji? Da nadškof razglašča našo šolo za dresuro psov. Kakšen nesmisel! Ali ne zahteva prav on šole, ki bo vzgajala šolarje za življenje z drugimi, odgovornost in delo za blaginjo vseh? Ali ni res nasprotno, da zasnova nove šole zavrača vzgojo, ker jo ima del liberalcev za dresuro? In vrh nesramnosti, prav ti nato ukažejo učiteljskemu sindikatu, da zahteva od nadškofa opravičilo. Se vračamo v čas, ko so 'napredne ljudske množice' marširale na škofijo? Se je sindikat zmotil za deset in več let in spet noče vedeti, kdo manipulira z njim? Učiteljev in njihovega dela ne podcenjuje nadškof, marveč 'liberalno' ministrstvo, ki z njimi, starši in šolarji ravna kot z lutkami. Toda kje naj nadškof razgali to izkrivljanje, kje naj pove svoje videnje, če ni pluralnega medijskega prostora?

Ostaneta Družina in pastirsko pismo. V postnem pismu so škofje izrazili pomisleke o novi šoli, obenem pa se zahvalili učiteljem, ki kljub neugodnim razmeram mlade ne le izobražujejo, ampak jih s svojim zgledom in besedo tudi vzgajajo v odgovorne, poštene in nesebične ljudi. Ali ni skrb zbujujoče, da more Cerkev danes povedati, kaj res misli, le z enakimi sredstvi, kot v totalitarizmu? O lažeh in dezinformacijah na njen račun pa lahko le upa, da bodo ljudje dovolj modri in jim ne bodo nasedali. **Toda ali je to sploh mogoče, če se podobne dezinformacije ponavljajo iz dneva v dan?** Zato so škofje še zapisali: "Tudi od naših politikov in oblikovalcev javnega mnenja pričakujemo, da končno spoznajo in priznajo, da je katoliško občestvo enakopravni del te družbe in ima zato pravico in dolžnost, da sodeluje pri razvoju slovenske države na vseh ravneh, v kulturi, šolstvu in pri reševanju socialnih vprašanj, ki so vse bolj pereča."

Bo politika vesela tega visokega čuta odgovornosti v delu civilne družbe, ali pa bo nad Cerkev spet pognala medijske ustvarjalce enoumnosti? Bomo morali še naprej gledati na medijsko bogata leta 1918-1929 kot previsok in nedosegljiv cilj? In končno, kaj to pove o (ne)demokracičnosti naše države in politikov?

Drago Ocvirk

SKRBI ZA DOMOVINO II. DEL

Da se vse to, kar je k sreči domovine potrebnega, zadobi, da se potrebni učenci, uradniki in vojaki plačujejo in oskrbe, da se vse potrebne državne naredbe ohranijo, potrebuje domovina denarjev in marsikaterih drugih reči.

Denarji in druge reči, katere so domovini potrebne, se imenujejo nje potrebe. Ker so vse te naredbe vsej deželi k pridru in vsakteremu podložnemu potrebne in koristne, naj tedaj vsak, kateri svojo domovino ljubi, rad in z dobro voljo njenim potrebam pomaga. Sveto pismo nas k temu opominja: "Mi, ki smo kristjani, kolikor nas je, smo eno telo, in tako je eden drugega ud. Vsak skrbi vsem drugim k pridru biti" (Rim 12,5-11). "Pred vsemi drugimi rečmi imejte bratovsko ljubezen med seboj. Služite eden drugemu z darovi, ki jih je vsakteri prejel" (1 Pt 4,8-10).

Naredbe v korist in blagostan domovine zauživa vsak državljan; dolžen je tedaj tudi k obćim potrebam svoje domovine pomagati. Ko so pa stan, premoženje in vnanje okoliščine podložnih mnogotere, tedaj gosposka napove, koliko ima vsakteri podložni po meri svojega stanu in premoženja k potrebam domovine pomagati. To, kar ima vsakteri podložni k potrebam domovine pomagati, se imenuje daća ali davek. Kdor svojo domovino ljubi, bo tudi davke radovoljno in po svoji vesti na tanko opravljal. Ljubezen proti domovini pa tudi s tem skazujmo, da dolžne davke vestno poplačamo. Sveto pismo to razločno zapove: "Dajte cesarju, kar je cesarjevega" (Mt 22,21), to je, opravljajte zvesto njemu dolžne davke. "Opravljajte davke tudi zavoljo vesti. Dajte tedaj vsakomur, kar ste mu dolžni, davek, komur ste davek, mito, komur ste mito dolžni" (Rim 13,6-7).

V vsaki deželi morajo nekateri taka dela in službe opravljati, ki so k pridru vse domovine in za srečo vsakega državljana potrebne. Taka dela se imenujejo vzajemna ali javna opravila in službe, in ker jih mora, komur so izročene, sam v svoji osebi ali peršoni oskrbeti in storiti, se jim pravi osebne službe; kakor, postavim' opravilo učenika, sodnika, uradnika, vojaka. Ko bi nihče takih javnih opravil in osebnih služb ne hotel prevzeti, bi domovina ne mogla obstati. Kdor svojo domovino ljubi, bo tudi rad, če je poklican, ali iz svoje dobre volje osebne službe opravljal, tudi celo takrat, kadar mora svoje življenje v nevarnost postaviti, kakor, postavim, vojak, zdravnik. **Tudi s tem tedaj svojo domovinsko ljubezen skazujmo, da radi k njenemu pridru javne službe opravljamo.** To

nam ukazuje Sveto pismo: "Vsi smo eno telo, in tako eden drugega udje" (Rim 12,4-11). Slepemu bodimo oko, gluhemu uho, mutastemu usta, hromemu noga. To je, **eden drugemu ljubeznivo pristopimo** in v potrebah svojemu bližnjemu radi pomagajmo. "Po milosti nam dodeljeni imamo mnogotere dari. Če ima kdo službo, naj zvesto oskrbuje njena opravila. Če je kdo učenik postavljen, naj se peća z učenjem. Ce je kdo predstojnik, bodi z vso vnestostjo in vestjo. V tem, kar imate delati, ne bodite leni; gospodu služite." "Kako velika je bila Jezusova ljubezen do nas, smo v tem spoznali, ker je svoje življenje za nas dal: tedaj moramo tudi mi pripravljani biti življenje za brate dati (1 Jn 3,16).

Če pa tudi prigode svoje domovine v srcu čutimo, ji dobro želimo in smo pripravljani, k pridru domovine po svoji moći pomagati, je vendar le sam ljubi Bog, ki zamore domovini vse, kar ji služi k časti in sreči, dati, vse hudo in nesreče od nje odvrniti, jo blagodariti in osrečiti. **Kdor svojo domovino resnično ljubi, bo tedaj tudi svoje želje za srečo domovine k Bogu pošiljal,** večkrat presrečno bo zanjo molil. Molimo tudi mi večkrat za svojo ljubo domovino in prosimo Boga, od katerega vse dobro pride, naj blagoslovi njo in njene prebivalce.

(Ponovilo 1854)

CILJ IN NAMEN SLOVENSKE SINODE

Slovenski škofje so ob uradni najavi sinode k sodelovanju povabili duhovnike, pastoralne delavce in vse dobromisleče Slovence. **Najpomembnejši je čas priprave. To je čas intenzivnega posvetovanja, medsebojne izmenjave misli, predlogov in pričakovanja.**

Namen sinode v Cerкви na Slovenskem je povzet z naslednjim besedilom: "Katoliška cerkev na Slovenskem, zvesta Jezusu Kristusu, zmagovalcu nad smrtjo, v občestvu z vesoljno Cerkvijo in s Petrovim naslednikom ter vsemi dobrohotnimi ljudmi, želi na pragu tretjega tisočletja premisliti svojo dosedanjo pot in se zazreti v prihodnost. V skladu s svojo tisočletno povezanostjo in solidarnostjo s slovenskim narodom, z vso močjo obnavlja svojo zavzetost za življenje in za prihodnost slehernega človeka in celotnega naroda. To je še zlasti nujno zaradi velikih sprememb in usodnih izzivov, pred katerimi stoji vse človeštvo. Zato želi Cerkev s sinodo poglobiti svojo vero, upanje in ljubezen ter v luči živega izročila izpolniti poslanstvo v svojih skupnostih, kakor tudi v slovenski družbi in državi."

Če naj sinoda obrodi svoje sadove, se moramo **vsiljavno vključiti v to dogajanje in prizadevanje**. Vsi smo poklicani k sodelovanju. Strokovnjaki bodo ob upoštevanju naših zgodovinskih korenin in razmer izdelali delovno in nato dokončno besedilo sinodalnega dokumenta. Na osnovi širokega posvetovanja bodo zbirali koristne pobude in predloge ter jih povezovali z vodilno mislijo sinode "Izberi življenje!"

Kako čudovito je vodilo sinode: **"Izberi življenje!"** Vzeto je iz Svetega pisma. Bog je pred sklenitvijo zaveze s svojim ljudstvom postavil ljudi pred odgovorno odločitev: "Glej, predložil sem ti danes življenje in srečo, smrt in nesrečo. Predložil sem ti življenje in smrt, blagoslov in prekletstvo... Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod! Sinoda je za nas kakor obnovitev sinajske zaveze. Bog se je v svoji večni ljubezni že nepreklicno odločil za nas. Podaja nam svojo roko.

Podarja nam svoje življenje. Sprejmimo njegov dar! V nas vseh naj se nekaj zgane. **Naj se začne novo prebujanje Cerkve v dušah!** Vsi smo poklicani, da postanemo sodelavci za resnico. Mladi naj znova odkrijejo lepoto svoje krščanske poklicanosti in svoje pripadnosti Cerкви, kakor jim je zaklical papež v Postojni: "Bodite ponosni, da ste del Cerkve! Ljubite Cerkev!"

Starši in vsi odrasli naj kot zreli kristjani dosledno živijo svojo vero in pogumno pričujejo za Kristusa. Tihi in zvesti molilci, bolniki in ostareli so nepogrešljivi graditelji boljšega sveta.

V tej zvezi je zelo poučna izkušnja nadškofa Alojzija Šuštarja. V svoji knjigi **Prenova v Cerкви** piše: "Pri prenovi ne gre za to, da izbiramo vse mogoče osebne predloge, mnenja, pričakovanja in želje. Prenova naj razjasni pot, ki jo moramo iti v poslušnosti Bogu in v zvestobi Cerкви, in naročilo, ki ga imamo od Boga v današnjem času. Pri prenovi je osnovnega pomena sodelovanje. To se mora pokazati v zanimanju za prenovu, v razmišljanju, posvetovanju in molitvi. Ne smemo se prehitro utruditi. Ne smemo postati razočarani ali zagrenjeni, če ne gre vse tako hitro ali ne na tak način, kakor si sami želimo. Znamenja časa zahtevajo, da pozorno presojava sedanost in pogumno primemo za delo za boljšo prihodnost. Vsakdo je poklican, da dela in da svoj prispevek. Delo in prispevki

pa pomenijo sodelovanje, skupno delo z drugimi. Zato je potrebno, da drug drugega čim bolje poznamo in priznamo, da ne delamo drug mimo drugega ali celo drug proti drugemu.

Slovenska sinoda naj **kakor Janez Krstnik pripravljala pot Gospodu**, ki prihaja v novem adventu človeške zgodovine. Če bomo prihajajočega Odrašenika sprejeli kot Marija in ga prinašali svetu, bomo zares izbrali življenje in s tem bo sinoda dosegla svoj namen.

*dr. Anton Štrukelj,
Izberi življenje*

REKLI SO...

MAG, 5/99 - Lojze Peterle

Drnovšek je v veliki zadregi, v taki krizi vladanja Slovenija še ni bila. Slovenija je utrujena od liberalnega vladanja, pa tudi utrujena od modela, v katerem se zmeraj pojavi katera od novih političnih sil, najprej SDS, potem mi skupaj z njimi, zdaj SLS. Poskrbeti moramo, da bo slika povsem jasna. Mešanje z liberalci in njihovo grobo liberalistično metodo ne prispeva k preglednosti v naslednji rundi. Preprosto je treba opraviti s takšnim načinom vladanja, ki nima pravega programa, ne kulture, ne uspehov, ampak podaljšuje modele, ki so preživeti. To, kar imamo zdaj, je odsotnost volje po novem, po reformah, in vsak dan se zvišuje cena za neodločanje. Mi smo to že izkusili in ne vidimo smisla v tem, da bi to ponavljali. V zadnjem času so še padale "by pass" ponudbe, da bi šel jaz za zunanjega ministra ali ministra za evropske zadeve. Zavrnil sem, ker v takem razmerju sil, ko še vedno vlada koalicija 46, ni mogoče ničesar narediti. Tudi Frlec ne more narediti ničesar, ne glede na to, da je član LDS, ker zasluge pripisujejo Drnovšku, graja pa gre na račun zunanjega ministra. Jaz v takih razmerah že načeloma ne želim služiti.

Torej se vam zdijo zdajšnje razmere v koaliciji, kot da bi gledali ponovitev filma, v katerem ste že igrali.

Ne le ponovitev, ta film se vrti veliko hitreje in z veliko hujšimi posledicami. SLS je v dveh letih zgubila veliko več kakor mi, in če bo ostal proporcionalni volilni sistem, bo izgubila še več. Mi smo v primerjavi s temi strankami izgubili še najmanj, Janševa oziroma Pučnikova stranka je leta 1992 pristala pri treh odstotkih, potem ko je podprla prvo Drnovškovo vlado. Ko smo bili v vladi, smo na lokalnih volitvah leta 1994 zmagali. Podobnikovi so zdaj pristali pri enajstih odstotkih, torej izgubljajo podporo hitreje, kot smo jo mi. Pri nas je prišlo do neenotnosti, ko ministra Umek in Deželak nista podpisala odstopne izjave, tega pri ljudski stranki še ni. Model se ponavlja in tudi politična struktura ostaja enaka. Bistveno je, da obstaja koalicija 46 - koalicija kontinuitete. Zato lahko dobi SLS še pet ministrov več in še tri sklade, pa se ne bo nič zgodilo, samo pozicije se bodo delile. To nam ne pomaga naprej. Morali bi imeti politiko, ki bi Sloveniji omogočila opraviti tisto, kar je nujno za njeno preživetje, novo rast in uveljavitev.

Tega se z Drnovškom ne da doseči, ker ponavlja stare zgodbe.

Bi morali izstopiti iz vlade, česar vi niste storili?

Čim prej je treba priti do jasne alternative. Moj pogled je preprost: združiti tisto, kar je politični logiki sodi skupaj - to sta SKD in SLS - zagotoviti vnaprejšnjo koalicijo s SDS z jasnimi programom, spodbuditi ljudi, da gredo znova na volitve, treba je ustvariti pregleden prostor in ljudem povedati, kaj je treba spremeniti. Čim prej to naredimo, prej bodo v Sloveniji mogoče spremembe. Če pa bo takšno stanje, kakršnega imamo zdaj, trajalo še dve leti, trdim, da bomo plačali izredno visoko ceno za nerazvoj oziroma za odsotnost reform.

Nekateri vam, pa tudi Podobniku očitajo, da sta se v te pogovore spustila zaradi reševanja lastne glave, kar naj bi bila posledica težav v svojih strankah.

Ne gre za glave, gre za državo. Zanima me, ali bomo spravili Slovenijo v Evropo ali pa bo mencala na balkanskem razpotju. To mencanje nas ne zanima, in če to združevanje ne bo uspešno, se bo posrečilo kdaj pozneje. Žal nam je, da Slovenija plačuje ceno politike grobega liberalizma. Nižji sloji jo že plačujejo, in če bo šlo tako

Znamenje v Kalobju

naprej, bodo razlike še očitnejše. Nam se zdijo nepravilne, ker ne izhajajo iz dela, ampak iz privilegijev in špekulacij. Zanima nas projekt drugačne Slovenije, take, ki bo sposobna živeti v novi Evropi. Če bi pri tem procesu postalo bistveno vprašanje, kdo bo prvi, ta zadeva ne more uspeti. Nismo za zaporedje: najprej datum, potem veselica in nazadnje program. Najprej želimo program, potem druge zadeve, in če se bomo zedinili o tem, kaj je treba v Sloveniji narediti zdaj, na prelomu tisočletja, bo tudi vse drugo lažje rešljivo.

Ampak prav to bo ena od težjih zadev - kdo bo predsednik združene stranke?

Postaviti je treba merila in reči - prvi mora izpolnjevati določene pogoje, ne more biti prvi, ker je predsednik SKD ali SLS ali ker ni bil doslej v nobeni stranki. Če bo prihajalo do zapletov, ljudi ne bomo prepričali. Imeti moramo jasen program in močan vrh stranke.

DEMORACIJA 2/5 - Prof. dr. Ivo Urbančič

Če se ozrete na zadnjih deset let, kaj je država v teh letih dosegla in kakšna so bila vaša pričakovanja pred desetimi leti?

Tu se večkrat pojavlja beseda razočaranje. To moramo obravnavati diferencirano. Razočaranje je in ne. Nikakor nisem razočaran nad izjemnim dosežkom in zgodovinskim dogodkom, ko smo končno podrli totalitarni komunistični sistem, saj ga brez našega dejanja ne bi bilo konec in da smo vzpostavili primerljiv evropski demokratični sistem, čeprav je v njem marsikaj narobe. Predvsem pa nisem razočaran nad tem, da smo Slovenci vzpostavili samostojno državo spričo grozljivih napovedi, ki so se nam obetale z Balkana. Če tega ne bi storili, bi bili popolnoma izgubljeni. Kar se teh stvari tiče, ni nobenega razočaranja. Moram pa reči, da so znotraj samostojne Slovenije in znotraj demokracije danes pojavi, ki vzbujajo pomisleke. Še leta 1992 namreč ne bi mogel sprejeti tega, da bo tako strahovito hitro uplahnilo navdušenje nad državo, nad demokracijo in nad demokratičnim sistemom. Poglejte, kaj imamo danes. Domovina, slovenska država, slovenski narod - to so stvari, ki so tako rekoč opljuvane. To je nekaj, o čemer ne smeš govoriti, ne da bi se ti posmehovali. Primer za to je dejstvo, da državnih praznikov že skoraj ne praznujemo več. Ljudje preprosto ne obešajo več zastav, to delajo edino uradne ustanove. To je nekaj nezaslišanega. Da ljudje nimajo odnosa do

tega dejstva, da smo država in da jo s takšnim ravnanjem lahko mirno zaigramo. Da je prišlo do tega, da smo s strani kontinuitete in njej podrejenih občil doživeli to, da smo pravzaprav, če govorimo o domovini in lastni državi ter slovenskem narodu, že desničarji oziroma reakcionarji zaostali in zagamani. Seveda pa imamo na drugi strani tudi pojav omejenega nacionalizma, ki na koncu prinaša neke zahteve po prevelikem slovenskem samoobrambništvu, kar pelje k osamitvi in zaprtosti Slovenije. Sem spadajo na primer tudi evroskeptiki. Vendar pa ti niso tako številčni, kot je številčna druga stran.

Nadalje lahko vidimo, da so najpomembnejše osrednje politične ustanove, kot so državni zbor, vlada, sodstvo, deležne pravzaprav - vsaj tako to priobčajo občila - zavračanja. Škodljivo je tudi to, da danes ljudje kontinuitete nasprotujejo političnim strankam - podtalno seveda, so protistrankarsko usmerjeni, govorijo o partitokraciji, o parlamentu v slabšem smislu in podobno. Ti ljudje so v bistvu po svojem delovanju, ne po svojih javnih nastopih, proti demokratično in proti nacionalnodržavno usmerjeni. To je danes nevarno. In ti ljudje so danes na oblasti. To pa je tisto, česar ob osamosvojitvi Slovenije ne bi verjel in kar se je vendarle zgodilo. To je zame element razočaranja.

ZAPISALI SO...

DELO 25/99 - Božo Mašanović

Sporazum z EU že velja

Slovenija tudi uradno pridružena članica EU

Kot zadnja med srednje- in vzhodnoevropskimi državami se je pridružila kandidatkam za članstvo, ki že imajo evropske sporazume

1. februarja je začel veljati evropski sporazum med Slovenijo in EU. Slovenija se je tako kot zadnja pridružila srednje- in vzhodnoevropskim državam, ki se že leta ponášajo z evropskimi sporazumi, pa tudi v Uniji ne skrivajo zadovoljstva, ker je naposled zaključen proces urejevanja odnosov s kandidatkami za polnopravno članstvo.

Pot do sporazuma še zdaleč ni bila enostavna, o čemer pričča že dejstvo, da sta od podpisa do uveljavitve sporazuma pretekli dve leti in osem mesecev, kar je najdlje med državami Srednje in Vzhodne Evrope. Češka je, denimo, morala čakati le dobro leto, a je imela srečo, da so v skupnosti "njen" sporazum ratificirali v "paketu" s

Slovaško, Romunijo in Bolgarijo. Toda zapleti, ki so povzročili, da je bila Slovenija kot zadnja med deseterico deležna tega perspektivnega dogovora, ki našemu gospodarstvu omogoča nov prodor na notranji evropski trg, obenem pa zastruje konkurenco doma, so se začeli že davno prej.

Potem ko je Italija šele aprila 1993 umaknila veto na podpis kooperacijskega sporazuma, je skoraj leto dni v ministrskem svetu preprečevala potrditev mandata za pogajanja o evropskem sporazumu s Slovenijo. Zadržke Rima je odpravila šele privolitev Ljubljane v odpravo prepovedi tujcem, da kupujejo nepremičnine v Sloveniji. S pismom naše vlade, ki so ga kot 13. prilogo vključili v evropski sporazum, bodo državljani članic Unije, ki so tri leta imeli stalno bivališče v Sloveniji, lahko že ob začetku veljavnosti evropskega sporazuma - torej od danes dalje - kupovali zemljišča in poslopja, preostali pa čez štiri leta. Unija je zatem od podpisa sporazuma (10. junija 1996) dalje pogosto in odločno opozarjala vlado v Ljubljani na uresničitev obveznosti iz 13. priloge.

Četudi evropski sporazum, ki s prvim členom vzpostavlja pridružitveno razmerje med Unijo in njenimi članicami ter Slovenijo, že v uvodnih določilih poudarja pomen političnega dialoga, se kajpak osredotoča na urejevanje gospodarskega sodelovanja. V predhodnem obdobju, ki lahko traja največ šest let, bosta skupnost in naša država vzpostavili območje proste trgovine, kar narekuje zniževanje carinskih dajatev. Ta proces bo potekal asimetrično, kajti carine za nekatere industrijske izdelke iz Unije so odpravljene že od danes dalje, za druge pa bodo do 1. januarja 2000, v tem ko jih Slovenija lahko zmanjšuje postopoma, dokončno pa bodo izginile leto pozneje.

DRUŽINA 6/99 - Andrej Muren

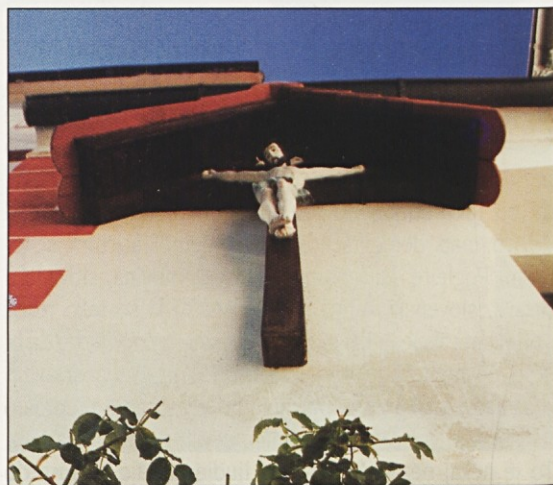
Afera Holmec

Že od osamosvojitvene vojne dalje smo priča občasnim poskusom leveice, da bi diskreditirala osamosvojitve Slovenije in njene glavne akterje iz vrst nekdanjega Demos-a. Diskreditacije imajo zelo različno obliko, od poskusa ignoriranja obletnic osamosvojitve, prek poskusov odstranitve najbolj zaslužnih pomladanskih politikov s političnega prizorišča, do največjega ekstrema - Depale vasi, ko je levica dobesedno rušila obrambno ministrstvo, da bi se iznebila tedanjega obrambnega ministra Janeza Janše.

Afera Holmec - poskus, da bi slovenskim policistom podtaknili vojni zločin (ustrelitev dveh pripadnikov JLA, potem ko naj bi se že vdala), je le zadnje dejanje v verigi. Tudi to je očiten poskus odstranitve ljudi, ki so politično blizu pomladanskim strankam, iz notranjega ministrstva. Gre, skratka, za odprt lov na vse, kar ni prokomunistično in jugoslovansko. Nobeno naključje namreč ni, da je beograjski režimski tisk afero Holmec pograbil z obema rokama, da bi s "slovenskim" dokaznim gradivom potrdil svojo staro tezo o kriminalni in nezakoniti odcepitvi Slovenije od Jugoslavije (beri: velike Srbije!)

Človek, ki to opazuje, se vpraša, komu je v korist in kdo so poglavitvi tvorci tega umazanega početja, ki je v veliko škodo slovenski državnosti in neodvisnosti. Povsem jasno je, da niti iz ozadja vlečejo voditelji levih strank LDS in ZL, čeprav se spretno skrivajo za nepomembnimi izvajalci svojih zamisli. Manj jasno je, kakšno osebno korist bi imeli ljudje, ki so trdno na oblasti od propada slovenske države. Njihovo početje namreč ne sodi v okvir običajnih političnih in medstrankarskih obračunavanj, ker je v svojem bistvu konkreten napad na temelje slovenske državnosti. Obhaja me misel, da kljub razpadu Jugoslavije nekdanja ZKJ še vedno deluje nekje v ozadju in se naši (levi) politični voditelji zgolj pokoravajo direktivam, prihajajočim kot nekoč iz Beograda.

Ne glede na taka ali drugačna razmišljanja je na končni potezi ljudstvo (volivci), ki bo moralo čim prej odsloviti tiste politične voditelje, kateri ga vztrajno tlačijo nazaj na Balkan. Tega pa ni mogoče doseči z neudeležbo na volitvah in s splošno razširjeno parolo "saj so vsi enaki". Sicer se nam vsem skupaj zelo slabo piše.

A N G L I J A

LONDON

Letošnje pobožično obdobje je bilo krajše kot po navadi, saj bomo letos bolj zgodaj obhajali veliko noč, že 4. aprila. Do takrat pa imamo pred seboj štiridesetdnevni postni čas, ki se je začel na pepelnico (17. februarja).

Postni čas nam govori, da v našem življenju ni vse v "želeti in imeti", ampak je pogoj za srečno življenje posameznika in človeštva pripravljenost za odpoved (post) v korist bližnjega v svoji okolici in v prid človeštva v revnih in misijonskih deželah. Brez tega ne moremo preživeti na tem svetu, še manj pa upati na srečno večnost. To velja za vsakogar, naj bo vernega ali nevernega.

POSTNA POSTAVA - Post ima veljavo pred Bogom, koristi pa tudi človekovemu telesu in duši. Telo se razbremeni odvečnih kalorij, duša pa utrjuje, da lažje zdrži v skušnjavah. Zakaj bi verjeli samo modernim priporočilom o zdravi prehrani, ki od časa do časa priporočajo tudi post, zakaj ne bi še bolj verjeli dvatisočletni tradiciji Cerkve; ta skrbi predvsem za človekovo dušo, kar je še pomembnejše kot skrb za telo. Duša ne umrje kot telo, ki enkrat premine, pa če še tako skrbimo za zdravje.

Strogi post je na pepelnico in na veliki petek. Ta dva dneva se odrasli od izpolnjenega 18. leta do začetka 60. leta starosti zdržimo mesnih jedi in se samo enkrat do sitega najemo.

Sicer pa se vse petke v letu vzdržimo mesnih jedi, le na petke zunaj postnega časa lahko slednje nadomestimo s kakim drugim delom pokore ali dobrim delom.

Kadar je petek na praznik (cerkveni ali državni) ali če je kakšno praznovanje v družini, zdržek od mesnih jedi odpade.

Sedemdesetletnica IVANKE ZAJC

Prav na praznik svetih Treh kraljev je naša dobra Ivanka Zajc, rojena Mahne, iz Keighleyja pri Bradfordu v krogu svojih domačih in prijateljev obhajala sedemdeset let življenja.

Rojena je bila 6. januarja 1929 v zavedni katoliški družini Mahnetovih iz Podbukovja v župniji Krka na Dolenjskem. Kot verno dekle je rada sodelovala v župnijski skupnosti. Že po končani osnovni šoli se je kot izvrstna pevka vključila v cerkveni pevski zbor na Krki in bila njegova zvesta članica vse do odhoda v tujino.

Ko je hotela v tujino, kjer jo je čakal zaročenec Rudi Zajc, doma iz sosednje vasi Lese, ji oblastniki niso hoteli dati dovoljenja. Zaročenec je bil namreč med vojno pri domobrancih,

Ivanka Zajc

krščanska Mahnetova družina pa ni bila nikoli na strani komunistov.

Šele leta 1962, ko je zaprosila za dovoljenje za obisk znancev in prijateljev v Avstriji, ga je dobila. Tako je februarja 1962 za vedno zapustila svoje domače in Slovenijo ter odšla na obisk v Avstrijo, s katerega se ni več vrnila. Najprej je stanovala pri Rudijevih avstrijskih prijateljih v kraju Dobein in Plescherken. Z veliko težavo je Rudi s pomočjo svojega prijatelja izposloval za Ivanko na jugoslovanskem konzulatu v Celovcu dovoljenje za njen obisk v Angliji. Končno je na veliko soboto istega leta prispela v London, kjer jo je na železniški postaji čakal njen bodoči mož Rudi. V Keighley sta iz Londona prispela na veliko noč. Nastanila sta se v hiši Rudijevega brata Jožeta, kjer je bil tudi Rudijev dom.

Že 19. maja istega leta (1962) sta se poročila v župnijski cerkvi sv. Ane v Keighleyju. Po treh letih skupnega življenja sta si od Jožetovih sosedov kupila svojo hišo. Ivanki in Rudiju sta se rodila hčerka Zinka in sin Rudi. Rudijeva družina je vedno živela v skupnosti z Jožetovo družino. Pri Jožetu in njegovi ženi Olgi so se rojevala samo dekleta. Skupno so ustvarjali sijajno slovensko družino, ki je vedno nastopala s pesmimi in recitacijami na slovenskih dnevih v Rochdaleu in Bedfordu. Vsi ti otroci so zdaj že poročeni in pri kruhu. Rudi in njegov brat Jože sta že nekaj let med pokojnimi, njuni vdovi Ivanko in Olgo pa obkrožajo ljubki vnuki in celo pravnuki. Ivanka je namreč stara mama že štirim vnukom. Jožetova žena Olga pa ima vnukov še več in je celo prababica. Lepo je, ko se Zajčevi družini zbereta pri slovenski maši v adventu in v postnem času ter starej-

ši in mlajši člani obeh družin tako radi pojejo slovenske pesmi.

Naj tukaj **posebej poudarimo Ivan** **kino zvestobo pri slovenskem cer** **kvenem petju**. Ne samo da je bila vsa leta zvesta članica slovenskega cerkvenega pevskega zbora v Rochdaleu, ampak je za slovensko cerkveno petje navduševala tudi svoje otroke in nečakinje. Ne moremo si zamisliti slovenske maše v Keighleyju brez ubranega petja Zajčevih otrok. In prav to je sad Ivankinega veselja do cerkvenega petja in njene verske in glasbene vzgoje mlajšega Zajčevega roda.

Bog daj naši dobri Ivanki še mnogo zdravih in srečnih let v krogu svojih dragih Rudija in Zinke ter vnukov in vnukinj. Slovenska katoliška misija in slovenska skupnost v Angliji pa želita in voščita naši dragi jubilancki polno Božjega blagoslova in varstva Božje matere Marije.

JERICA KIRAR je odšla v večnost

Sredi januarja smo v London prejeli žalostno novico, da je odšla v večnost Jerica Kirar, roj. Lekše, iz Burnleyja nad Manchestrom.

Jerica je bila rojena 24. februarja 1929 v krščanski družini Lekševih v

Pokojna Jerica Kirar

Družinski ansambel Galič

Mariboru. Leta 1957 ji je komunistična oblasta izdala dovoljenje za obisk svojega bratranca v Angliji. Tam se je spoznala z Alojzjem Kirarjem in se z njim kmalu poročila. Poročil ju je pokojni msgr. Ignacij Kunstelj, takratni župnik za Slovence v Združenem kraljestvu.

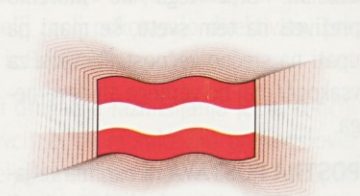
Jerica je bila globoko verna katoličanka in zvesta žena. V zakonu sta se zelo dobro ujemala. Ves čas sta bila zvesta člana slovenske katoliške skupnosti v Rochdaleu. Redno sta se udeleževala božičnega in velikonočnega bogoslužja, Jerica pa se je rada udeleževala tudi naših romanj. Njeno zadnje romanje je bilo leta 1996 v Slovenijo ob obisku papeža Janeza Pavla II.

Zadnja leta je nekoliko bolehal. Decembra je bila na operaciji, ki pa ni uspela; po treh tednih, 3. januarja 1999, je težki bolezni podlegla. K večnemu počitku je bila položena 8. januarja 1999 na pokopališču v Burnleyju. Gospod naj da naši dobri Jerici večni mir in pokoj! Večna luč naj ji sveti!

Žalujem sorodnikom in prijateljem, zlasti njenemu možu Alojzu, hčerki Majdi in vnukoma Adamu in

Heleni, izreka slovenska katoliška misija in slovenska katoliška skupnost v Angliji iskreno in čuteno sožalje ter zagotavljata molitve za pokojno in za vse, ki zanjo žalujejo.

*ŽPS slovenske katoliške misije
v Veliki Britaniji*

A V S T R I J A

DUNAJ

Mešani pevski zbor Šentviški zvon gostoval v slovenskem pastoralnem središču na Dunaju

V nedeljo, 10. januarja 1999, nas je obiskalo 43 pevcev iz Šentvida pri Lukovici. Nedeljsko bogoslužje so obogatili z lepim petjem, po sveti maši pa nam v več kot polurnem koncertu približali božični večer. Božične pesmi so prepevali ob spremljavi orgel (Primož Krt) in citer (Tomaž Plahutnik). Med nekaterimi pesmimi je na flavto zaigrala še flautistka

Šentviški zvon in flavtistka Adela Ramovš

Adela Ramovš. Kulturno dogajanje je izzvenelo pod taktirko inštrumentalistična in zborovodje Karla Leskovca.

Mešani pevski zbor Šentviški zvon je zrasel iz ljubezni do petja. Letos praznuje 10-letnico obstoja. V ta namen so gostovali v več krajih. Ker spadajo v njihov izbor tudi božične pesmi, so pred božičem gostovali v številnih cerkvah naše domovine in vrsto božičnih koncertov zaključili med Slovenci na Dunaju, v cerkvi Srca Jezusovega.

Za izredno doživetje pristrčna hvala. Vsem članom pevskega zbora in njihovem zborovodji želimo še veliko uspehov. Naj jih spremlja Božja ljubezen ter veselje do petja.

Po koncertu smo pevce povabili v našo dvorano in jih postregli z jedačo in pijačo. Ob tej priložnosti so se s svojo nesebično pomočjo izkazale Jožica H., Irena K., Marjeta K., Marija R., Andreja N. in Gabriela Sch. Za njihovo velikodušno pripravljenost se jim pristrčno zahvaljujemo.

Darja B.

GRADEC

Podjetnemu g. KUNSTEKU vedno kaj pametnega pade v glavo. Po pogovoru z našim dušnim pastirjem p.

Župnik A. Štekl se je Karlu Leskovcu zahvalil za nastop.

Janezom sta sklenila, da bomo letos (1998) poromali v Eichkögl. Na glavnem oltarju te božjepotne cerkve je ista MATI BOŽJA kot v Maria Zellu na Zgornjem Štajerskem. Zato rečejo tej cerkvi tudi KLEIN MARIA ZELL. Vas, približno 30 km vzhodno od Gradca, pa se imenuje Eichkögl. Če le morejo, se graški Slovenci odpravijo maja in oktobra na romanje v katero od Marijnih cerkva. Ker smo bili oktobra zadržani, smo poromali novembra. 15. novembra popoldne smo se ob lepem vremenu podali v Klein Maria Zell. Ko smo bili vsi v cerkvi, smo začeli s pobožnostjo: besedno bogoslužje, petje, molitev in razlaga. Ob koncu je prišla ena obiskovalka k nam in nekajkrat rekla: "Hvala lepa za tako lep trenutek." Po litanijah smo se odpravili proti domu. Med potjo smo v neki gostilni potešili lakoto in se zvečer srečno vrnili v Gradec.

Po 12-letnem trpljenju je v četrtek, 7. januarja, umrla POLDICA LOIBNEGGER, doma iz Celja.

Rojena je bila 30. 9. 1910. Po končani šoli se je izučila za zlatarko. Poročila se je z mojstrom urarjem Loibneggerjem, s katerim je imela tri otroke: Hermana, Herto in Leopolda. V Celju so imeli juvelirsko trgovino.

Ker v Jugoslaviji ni bilo živeti, je družina prišla peš iz Celja v Avstrijo, in sicer 6. januarja 1946. Najprej so morali živeti v taborišču WAGNA pri Leibnitzu (Lipnica). Ko je mojster dobil delo v svoji stroki, se je družina preselila v Gradec. Tam so takoj poiskali slovensko cerkev in več desetletij prepevali v božjo čast. Ko je pisec tega članka prišel leta 1950 v Gradec, so Loibnikovi že peli pri slovenski maši. Leta 1953 sem zapustil Gradec. Ko sem se po nekaj letih vrnil, sta pri slovenskem cerkvenem zboru poleg g. Loibneggerja pela še mati in sin. Bili so odlični pevci in veliki dobrotniki. Če je graška slovenska skupina odšla na izlet, je g. Loibnegger revnim študentom plačal vožnjo in kosilo.

Pokojna Poldica Loibnegger

V četrtek, 14. 1., smo gospo Poldico (tako so jo klicali) pokopali na Kalvarien-Friedhofu v Gradcu. Mašo zadušnico sta darovala p. Jože in p. Janez. Pri maši je pel slovenski cerkveni pevski zbor iz Gradca. Na pokopališču so zapeli še pesem Gozdič je že zelen. Na žalost je zopet ena dobra pevka manj. Loibneggerjevi so bili vsi priljubljeni in odlični pevci. G. Loibnegger je umrl 1. 3. 1980, sin Herman 30. 8. 1996, gospa pa 7. 1. 1999. Naj po dolgoletnem trpljenju počiva v miru.

Graška slovenska skupina

LINZ

V Slovenskem centru v Linzu smo v nedeljo, 17. 1., obhajali **god našega večnega mladeniča, g. Antona Zoreta**. Vsi skupaj se mu lepo zahvaljujemo za dobro pogostitev.

Ne smemo pa pozabiti in se še posebej zahvaliti za vse njegovo požrtvalno delo.

Slovenci iz Linza

B E L G I J A

BRUSELJ

Veliki prijatelj Slovencev – tudi tujkajšnjih – **apostolski nuncij v Belgiji, msgr. Janez Moretti**, po materini strani naš rojak, je 1. februarja 1999 sklenil svoje poslanstvo v tej deželi in se vrnil v deželo svojega očeta – v Italijo, kjer bo užival zasluženi pokoj.

Krst Adriana Rusta v Liègu

Njegova velika ljubezen pa je tudi Slovenija, kamor bo rad prihajal na počitnice, kakor sam pravi. Vsa leta svoje službe v Belgiji je skrbno **spremljal življenje Slovencev** in bil osebni prijatelj msgr. Vinka Žaklja. Tudi novi slovenski duhovnik A. Rajk se je prepričal o veliki naklonjenosti gospoda nuncija Morettija.

23. januarja se je želel še enkrat srečati s predstavniki našega naroda. Povabil nas je na kosilo. Štiri mesta je rezerviral za ambasadorja Republike Slovenije Jašo Zlobca, njegovo ženo ter dva predstavnika društva Beneških Slovencev, pet mest pa za zastopnike Slovenske katoliške misije. Pridružili smo se mu oba slovenska izseljenska duhovnika v Belgiji – g. Kazimir Gaberc, Alojzij Rajk, narodni delegat za pastoralo Slovencev v Evropi, msgr. Janez Pucelj iz Münchna ter tajnik naše misije Polde Cverle z ženo.

Gospod nuncij se je želel z nami pogovarjati v slovenščini, za kar se je tudi sam ves čas trudil. (V izredno lepem spominu nam je ostal zadnji

Slovenski dan v Eisdnu, ko je za nas maševal v slovenščini.) Ozračje je bilo bolj domače in prijateljsko kot protokolarno. V šali smo se mu priporočili, naj novemu nunciju pove, da smo Slovenci "fajn dečki".

V spomin smo mu izročili preprost napis v lesenem okvirju z naslednjim tekstom:

Spoštovani gospod nuncij msgr. Janez Moretti

Slovenski rojaki iz Belgije se vas bomo vedno s hvaležnostjo spominjali.

Nepozabna sta nam vaša naklonjenost in prijateljstvo v času vašega službovanja med nami.

Priporočamo se vam v molitev, kar vam tudi mi obljublamo.

Bog vas živi še mnoga srečna in zdrava leta.

Bruselj, 23. januar 1999

EISDEN

24. januarja smo imeli **letni občni zbor Slovenske katoliške misije.**

Ker smo pred državo registrirani kot pravna oseba, nepridobitveno društvo, moramo imeti vsako leto občni zbor. Bil je prvi po smrti prvega predsednika g. Žaklja. Veseli smo bili, da nas je ob tej priložnosti lahko obiskal msgr. Pucelj. Med mašo je v nagovoru vzpodbudil vse navzoče k zvestobi veri in Cerkvi ter jih pohvalil za vse, kar dobrega storijo za slovensko skupnost v Belgiji in po svetu. V dvorani misije je bilo zbranih 60 ljudi iz vseh slovenskih društev v Belgiji in na Nizozemskem. To je znamenje in dokaz, da tudi med Slovenci napreduje edinost in prijateljstvo. Veseli smo, da med nami ni razlogov za razdor in napetosti. Čedalje manj nas je, zato moramo toliko bolj pomagati drug drugemu in s skupnimi močmi ustvarjati skupno prihodnost na pragu tretjega tisočletja.

A. Rajk

CHARLEROI-MONS-BRUXELLES

8. januarja je na svojem domu v Jumet-les Hamendesu v **102. letu starosti v Bogu zaspala Antonija FABČIČ, roj. PETRIČ.** Rodila se je namreč 23. septembra 1897 v Gradišču pri Vipavi. Bila je naša najstarejša Slovenka!

Pogrebno sveto mašo smo imeli v torek, 12. januarja, v župnijski cerkvi st. Lambert v Jumetu (Chateau Mondron). Ta se je napolnila s slovenskimi rojaki in rojakinjami ter domačini. Zdaj počiva v družinski grobnici Fabčičevih na pokopališču v Gillyju.

Njena otroka, Ana in Ivan, sta ljubeče skrbela za svojo mater v zadnjih letih njenega dolgega življenja. Naj jima Bog poplača!

S svojim možem Francem sta pri fatimski Mariji v Pironchampsu leta 1972 praznovala zlato poroko, čez deset let pa 60-letnico poroke. Pet let kasneje, 23. maja 1987, je njen mož Franc umrl, star 91 let!

23. septembra 1997 je ga. Antonija v krogu svoje družine in sorodnikov praznovala 100. obletnico rojstva. Izselski duhovnik je na njenem domu daroval zahvalno sveto mašo in tako izpolnil njeno srčno željo.

Pokojna Antonija je bila dobra ter skrbna žena in mati, ki je vse svoje življenje posvetila svoji družini, imela pa je tudi vedno odprto srce za bližnjega. Dolga desetletja je prihajala k slovenski božji službi v Charleroi, rada se je udeleževala slovenskih romanj in prireditev v Gillyju Haiesu, rada je prebirala Našo luč, Družino in vsakoletne Mohorjeve knjige.

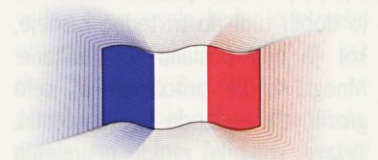

Pokojna Antonija Fabčič

Gostoljubnosti njene družine je bil deležen tudi slovenski izselski duhovnik, od prvih letih, ko je še imel svojo mater pri sebi (1960-1967), pa tudi vsa leta kasneje do danes. Za vso pozornost iskren Bog plačaj!

Vsem žalujočim, zlasti hčerki Ani in sinu Ivanu, naše krščansko sožalje!

Kazimir Gaberc

F R A N C I J A

PARIZ

Čedalje več pisem prihaja na mizo v slovenski misijon v Châtillonu, v katerih se naročniki sprašujejo, zakaj je prišlo pri reviji Naša luč do toliko sprememb, zakaj je prišlo do prenosa revije iz Celovca v Ljubljano, zakaj se jo pošilja zdaj iz Nemčije in ne iz Ljubljane, zakaj se je njena oblika spremenila in zakaj vedno piše samo o njih in istih ljudeh.

Pred leti smo se spraševali, kje tiskati Našo luč? Nekateri so bili za to, da se vse nadaljuje v Celovcu, drugi da se prenese vse v Ljubljano, ker je v tej dobi Slovenija postala demokratična in samostojna država. Prav tedaj je glavni urednik dr. Branko Rozman odhajal domov v Slovenijo in je dejal, da dolgo ne bo mogel biti več glavni urednik. Duhovniki so iskali novih rešitev in se odločili, da bodo vse skupaj prenesli v Ljubljano in da bo uredništvo tednika Družine sprejelo delo za tisk

in vse drugo. Pozneje smo sprejeli novega urednika g. Ljuba Bekša, g. Janez Pucelj pa je postal odgovorni urednik. Zgleda, da so duhovniki takrat pravilno presojali stanje Naše luči. Treba je reči, da so bili stroški mnogo nižji kot v Celovcu. Zdaj se vidi, da so stroški približno enaki kot prej.

“Zakaj se zdaj pošilja Našo luč iz Nemčije in ne iz Slovenije?” Več mesecev smo vsi skupaj dobivali revijo po pošti zelo pozno. Nekateri so jo dobili tudi po tri tedne kasneje, kot je bila poslana iz Ljubljane. Mnogi so se pritoževali in celo grozili, da ne bodo več naročniki. Težave so bile zaradi neurejenih poštних predpisov med slovensko in francosko pošto, so mi povedali na francoskih poštних uradih. Z Janezom Puceljem sva iskala rešitve in sva si dejala: “Poizkusimo jo prepeljati iz Ljubljane z avtom do Nemčije, od tam pa jo pošljemo po nemški pošti vsem naročnikom.” Vsi ugotavljamo, da zdaj prihaja redno, in to pred koncem vsakega meseca. Treba je imeti malo potrpljenja; morda bo v prihodnje bolj glede odnosov med poštними uradi Slovenije in Francije. Tudi časopis Delo smo dobivali dva tedna po izidu, uredništvo Dela pa zdaj zahteva, naj plačamo poštno razliko, ker so nam ga baje pošiljali v slovenski dom po letalskih uslugah. To ni bilo res, a tako je in bo še nekaj časa.

Urejanje revije in razdelitve član- kov iz ene številke v drugo kaže, da se uredništvo trudi za lep pregled in prikaz miselnosti sodobnega človeka. Veliki in znani slovenski psiholog dr. Anton Trstenjak je pred leti dejal urednikom tednikov in mesečnikov: “Gospodje, treba bi bilo v vsakem članku nekaj več “zraka”. Svežina misli, ki je osvetljena z lepo sliko, priteg-

ne več bralcev kot samo pisana beseda.” Mislimo, da je revija lepa in sledi tej ideji. Čestitamo uredništvu v Ljubljani in vsem sodelavcem revije Naše luči. Prosimo za slike vseh vrst, da bo revija tudi vaša.

“Zakaj pišemo samo o nekaterih ljudeh?” Odgovor je preprost, a resničen, ker največkrat delajo vse na vseh področjih samo eni in isti ljudje. Vsak naj se vpraša, kaj je do zdaj naredil za slovensko in cerkveno stvar. Ne moremo pisati pravic, temveč o stvareh, ki odgovarjajo resnici. Slovenske duhovnike po Franciji najbolj boli, da šele več mesecev kasneje zvedo za smrt te ali one osebe. Kako naj napišemo o izgubi drage osebe, če o njej ne vemo nobene stvari. Malo več sodelovanja in vse bo lepo in prav. Najbolje bi bilo, da nam bi vedno ob izgubi svojcev pisno poslali vse podatke o njihovem življenju. To bi bilo preprosto in vse bi bilo jasno, kot je treba. Vemo, da je med žalovanjem težko napisati kaj o ljubljani osebi, a nam bi olajšali iskanje in povpraševanje pri vaših prijateljih o njihovih osnovnih podatkih. Ob teh napisanih besedah si drznem prositi za naslove vaših otrok, posebno pa priimke vaših

Pokojni Danijel Škrli

hčera, ki so se poročile zunaj slovenskega okolja. To vas prosim, ker bi rad naredil zgodovinski pregled Slovencev v Franciji. Delo že lepo napreduje, vendar mi manjka še veliko stvari, da bo primerno za objavo v knjižici z naslovom Slovinci v Franciji. Tako bi vsak vedel, kje in kako dobi prijatelja ali znanca iz mladostnih let.

Nanizal sem vam samo nekaj odgovorov na vaša umestna in stvarna vprašanja.

Za vsako sodelovanje se vam iz vsega srca prav lepo zahvaljujem; Bog vam povrne stotero!

Gallusov večer v Parizu

Tudi v Parizu se včasih lahko naužijemo lepe slovenske pesmi ob gostujočih zborih. Redkeje pa lahko poslušamo kaj bolj klasičnega. Dela največjega slovenskega skladatelja Gallusa so nam dostopna skoraj izključno na kasetah. V ponedeljek, 25. januarja, pa smo bili priča prave- mu dogodku, ki nam je zamujeno nekoliko nadoknadil. Oddelek za slovenščino Inštituta za vzhodne jezike in kulture je namreč organiziral večer, posvečen Jakobu Gallusu, njegovemu literarnemu in glasbenemu opusu.

Cela vrsta stvari je pripomogla k temu, da je bil večer na visoki ravni in pravi užitek za številno in navdušeno občinstvo. Predaval je Marc Desmet, profesor muzikologije na univerzi v Saint-Etienneu; predavatelj se je naučil slovenščine in leto dni študiral na Glasbeni akademiji v Ljubljani.

Nakazal je malo znano Gallusovo življenjsko pot, od Šentviškega križa

Veselo praznovanje svete Barbare v Méricourtu

ali Ribnice, prek samostanov v Melku, Olomucu do Prage. Predvsem pa je predstavil njegova dela ter orisal izvirnost in estetsko vrednost glasbenih umetnin slovenskega skladatelja. Tako vemo, zakaj so se njegove skladbe, v primerjavi z deli mnogih drugih baročnih avtorjev, ki jih je moralo naše stoletje zopet odkriti, izvajala neprekinjeno, in to po vsej Evropi. Predavanje je osvetlil vokalni zbor Oltremontani. Šest poklicnih pevcev je g. Desmet posebej pripravil za ta večer. Izvedli so sedem najznačilnejših skladb in prelivanje teh prekrasnih glasov je navdušilo obiskovalce.

Povedati je treba še, da smo bili zbrani v prelepi gotski kapeli liceja Henrika IV., ki ima izredno akustiko. In da bi bilo veselje vseh še večje, se je večer začel z Gallusovo pesmijo, ki se je je ravnokar in čisto naključno naučil pevski zbor profesorjev in dijakov tega prestižnega pariškega liceja.

A. B.

Kulturni večer ob Prešernovem dnevu

29. januarja, zaradi šolskih počitnic malo pred praznikom, smo v Parizu praznovali Prešernov dan. V uvod-

nem nagovoru je veleposlanik, dr. Jožef Kunič, poudaril pomen tega praznika in nas spomnil slovenskih dosežkov na raznih področjih. Iz Slovenije je prav za to prišel **Ljubljanski oktet** in nas razveselil s svojim raznolikim programom. Slišali smo nekaj izbranih pesmi, med njimi, npr. Slovenec sem in Jadransko morje. Potem so pevci izvedli nekaj narodnih pesmi: Nocoj pa oh nocoj, Nmau čez izaro, pa še Mlatiče in nepozabne Žabe. Na koncu so pokazali svoje sposobnosti še s Saint-Saensovimi Saltarellami. Med petjem so študentje deklamirali nekaj pesmi slovenskih pesnikov. Na koncu pa je pianist Miran Devetak mojstrsko zaigral dela Škerjanca, Chopina in Liszta. Seveda se je po burnem ploskanju prilegla tudi jedača in pijača, posebno pa prijateljski pogovor z bližnjimi in daljnimi rojaki. Kot v starih časih je namreč tudi danes Prešeren tisti, ki nas vse združuje.

A. B.

BELLÈME (Orne)

V četrtek, 7. januarja, smo **pokopali Marijo Markoja**. Pokojna je bila doma iz Renkovec v Prekmurju, kjer je bila rojena leta 1906. Leta 1933 je s

svojo sestro Julijo prišla na delo v Francijo; tu je bila skoraj ves čas zaposlena v kuhinji v krajevni bolnišnici. Ko se je po smrti njene sestre upokojila, je prišel iz Pariza k njej njen nečak Jože-Franc Markoja, da bi skupaj s teto užival pokojnino. Kmalu pa je avto podrl Marijo, tako da je bila od tedaj privezana na bolniško posteljo. Njen nečak je kmalu nenadoma umrl, kar jo je zelo prizadelo. Čeprav je imela dosti prijateljic med Francozinjami, je bila vedno silno vesela, kadar jo je prišel obiskat slovenski duhovnik ali kak drug Slovenec. Z molitvijo je v trpljenju, ki ga je vdano prenašala, zorela za večno življenje. Čeprav daleč od domovine, je imela milost, da so jo na zadnji poti spremljali trije duhovniki: krajevni francoski župnik in dva slovenska duhovnika iz Pariza.

ANNA KAMBIŠ

Poslovitev od g. Davida Taljata

Od 1. septembra 1997 je g. David Taljat služboval v Nici, in to v 36 departmajih. Vse to je opravljal iz Pariza, ker je bil ves ta čas vpisan v podiplomski študij na katoliškem inštitutu v Parizu. Zadnje nedeljo v januarju smo se od njega poslovili v kapeli svete Terezije v Chatillonu. Že več nedelj smo oznanjali ta odhod. Skupaj s številnimi verniki smo pri sv. maši molili in se Bogu zahvalili za vse, kar je dobrega naredil v Parizu in vsej njegovi okolici. Z njim sta sodelovala tudi prelat Ignacij Čretnik in župnik Silvester Česnik. Slednji se mu je zahvalil v imenu Cerkve za vse dobro in mu zaželel veliko uspeha pri delu v Gospodovem vinogradu na jugu Francije. Sam je v pridigi povedal: "Hvala vam za vse, kar sem se lepega naučil med vami." Pred

mašnim blagoslovom mu je deček Janež dal pisani šopek rož, Ciril Valant pa se je v imenu župnijskega sveta in vseh vernikov zahvalil za vse dobro delo, ki ga je naredil. Nato smo vsi šli v dvorano slovenskega doma, kjer nas je čakala bogato obložena miza z vsem dobrotami, ki so jih pripravile dobre roke naši gospa. Prav vse je presenetilo in razveselilo pecivo, razporejeno v velikih črkah Davidovega imena, kar sta mu poklonila za slovo gospod in gospa Sluban. Pogovori in petje okoli mize je bilo veselo in pričalo, da so Davida ljudje imeli radi.

Želimo mu, da bi se v Nici med Slovenci in Francozi dobro počutil in da bi ga Bog podpiral pri njegovem delu za vesoljno Cerkev.

Silvester Česnik

JUŽNA FRANCIA

MARSEILLE

V soboto pred praznikom Svete Družine nas je v Marseillu povezal pri mašni daritvi pomemben jubilej. **Sestra Frančiška Brčan** je obhajala 90-letnico življenja. Kakšna radost za

vse nas, saj je prav ta naša draga sestra pri vseh svojih "devetih križih" eden najtrdnejših stebrov naše skupnosti. Vedno je ona tista, ki nas z dobro voljo pričaka, ko se zbiramo k maši, z vso skrbnostjo pripravlja prostor za naša družabna srečanja in tudi pospravlja za nami, ko odidemo. Svojim rojakom je zgled vere, saj vemo, da nas podpira tudi z molitvijo. Bogu hvala, da smo z njo dočakali veselje visoke obletnice in ne dvomimo, da se bomo mogli razveseliti še kakšnega jubileja naše sestre, ki je še vedno kar pri močeh. Tudi v Slovenijo gre še skoraj vsako leto. Sestra Frančiška, vsi vaši Slovenci vam hvaležno vzklikamo: Bog vas živi!

Častitljiv življenjski jubilej smo praznovali v toplem ozračju in kot se spodobi tudi s torto. Sestra je morala zajeti sapo in upihniti devet svečk za devet minulih desetletij. Za dodatno presenečenje pa je poskrbel Gabrijel Plešnar; spekel nam je namreč dobro potico. Skromno je dejal: "Enkrat sem se poskusil v peki potice, pa ni bila najboljša, drugič pa je uspelo." In res mu je uspelo.

Žal smo tokrat **pogrešali nekatere naše zveste člane**, ki jih je bolezen za nekaj časa onesposobila, a želimo jim, da bodo prihodnjč spet hvalili Boga skupaj z nami.

NICA

Večino svojega časa sem ob tokratnem obisku na jugu preživel v Nici, največ zaradi tega, **ker se v kratkem za stalno preselim v Nico**; ko boste brali te vrstice, bom že med vami. Škofija mi je dodelila stanovanje, preden pa se človek ustali, mora veliko postoriti. Zapele so metle, krtače in drugo orodje, skupaj z dobrimi lju-

di iz naše skupnosti sem se moral lotiti urejanja in tudi obnovitvenih del v stanovanju. Ni vas bilo malo, ki ste mi ponudili svojo pomoč: Čelikovi, Franc Drašček, Peršinovi, Mavrijevi, Štucinovi in še kdo. Neskončno sem vam hvaležen, da ste me podprli s svojo pridnostjo in darežljivostjo. Velikodušno ste mi ponudili številne stvari, ki jih bom potreboval sam in bodo obenem služile tudi vsakemu, ki me bo prišel obiskat. Želim si, da bi moj novi dom postal tudi vaš, da bi v njem bilo vedno dovolj sijočih obrazov.

Seveda pa smo praznike obhajali tudi v duhovnem razpoloženju. Kjerkoli sem bil, sem mogel občudovati vaše jaslice, predvsem pa me je zanimalo, ali so jaslice vere tudi v vaših srcih. In z veseljem sem videl, da se niste pustili zmesi s predpraznično nakupovalno mrzlico ter ste našli čas za Boga, za prijateljska srečanja, za udeležbo pri svetih mašah, da ste se spomnili bolnikov, da ste izkazovali dobroto. Naj bo blagoslovljeno življenje, ki zajema svojo moč iz božične skrivnosti, kjer ne spregovori moč imetja, ampak moč ljubezni, ki se razdaja!

Če vas opazujem, dragi rojaki, vidim, da ste samo še redki, ki niste stopili v pokoj. Za večino od vas je napačila jesen življenja, naj bo to bogata in plodna jesen. S to željo smo se pridružili **praznovanju 60-letnice in odhoda v pokoj našega zvestega Štefana Furlana**. Njegovemu srcu je posebno blizu neutrudna in vedno radostna žena Ana ter sin Alain, slovenski prijatelji in - Bog ne daj pozabiti - rodna Vipavska. Vsega občudovanje je vreden v tej svoji veliki trojni zvestobi in prav zato ga imamo vsi radi. In še toliko bolj ga cenimo, ker mu nikoli ne zmanjka do-

Sestra Frančiška Brčan

Ana Sciacqua se je razveselila obiska rojakov.

Bogu hvala za 60 let življenja Štefana Furlana

bre volje. Štefan, iskreno vam čestitamo in upamo, da bomo še večkrat lahko nazdravili z vami z žlahtno vipavsko kapljico!

ORANGE

Ob božičnih praznikih sem prejel zanimivo darilo. To ni bil paket z veliko pentljo, ampak čisto nekaj drugega. **Obiskal sem namreč Ano Sciacqua, ki je gotovo med najstarejšimi članicami slovenske skupnosti** na jugu Francije, saj ima kar 96 let. Vedno je nadvse srečna, ko ji prinesem obhajilo ali ko imam mašo ob njeni bolniški postelji.

Ko sem prišel na njen dom, so me najprej sprejeli njeni svojci. Rekli so mi: "Veste, gospod, teti se je zdravje precej poslabšalo in skoraj nikogar več ne pozna, niti nas ne. Tudi vas gotovo ne bo več spoznala." Molče sem šel k bolnici in nekaj trenutkov postal ob postelji. Ga. Ana je v tistem trenutku odprla oči in v veliko začudenje vseh, z menoj na čelu, vzkliknila: "Oh, saj to je g. župnik." Tako je me prepoznala, četudi nisem bil v duhovniški obleki in čeprav me je do takrat videla zelo poredko.

To doživetje je bilo zame veliko darilo. Gospa Ana me gotovo ni prepoznala kot nekega Davida, ki se je od

časa do časa spomni z obiskom, ampak me je prepoznala kot duhovnika, prepoznala je poslanstvo Cerkve, ki jo povezuje z Bogom in ji deli zakramente za tukajšnje in za večno življenje. V tistem trenutku nisem mogel mimo misli: Koliko je naših rojakov, ki imajo vse možnosti, da se srečajo z Bogom v molitvi in pri sveti maši, pa to zavračajo! Pozabljajo, da je v življenju potrebno le eno: živeti v trdni povezanosti z Bogom, pred čigar obličjem se bomo znašli, ko bo prišel za to čas. Ali bodo takrat naše roke polne ali prazne? Bo našel v nas še kaj vere?

V Orangeu sem preživel nekaj trenutkov tudi z **družino Jaušovec**. Ti so se pred kratkim preselili na jug iz Normandije. Mnogi jih poznate še iz časa, ko so več let bivali v Parizu in so bili zvesti člani slovenske skupnosti v Châtillonu. Ko so po Naši luči zvedeli, da so slovenske maše tudi v Marseillu, so se takoj želeli povezati z našo skupnostjo. Upamo, da bodo nekoliko okrepili naša občasna srečanja, čeprav imajo do Marseilla kar dobrih 100 kilometrov.

Ob koncu tega poročila bi želel dodati samo še nekaj besed. Dve leti in pol duhovništva sem preživel z rojaki v Parizu in okolici, od tega eno leto tudi s slovenskimi rojaki na severu

Francije. **Rad bi izrekel zahvalo vsem, ki ste v tem času delili z menoj vrsto bogatih trenutkov.** Z vami bom na poseben način še vedno povezan v mislih in molitvah. Naj dobri Bog ohrani in podpira vse, kar je dobrega med vami. Čeprav daleč od domovine, ostanimo zvesti veri naših prednikov in ljubezni do svojega naroda. Vse, ki vam nisem mogel stisniti roke ob slovesu, objemam s hvaležno mislijo in prosim božjega blagoslova za vas.

David Taljat

H R V A Š K A

ZAGREB

Ker se iz Zagreba nismo oglasili že dva meseca, bomo v tem prispevku poročali tudi o novembrskih dogodkih. O utečenih stvareh se ne da vedno kaj zanimivega napisati. Slovenske maše vsakih 14 dni v cerkvi ranjenega Jezusa (dominikanci) na Trgu bana Jelačića obogati s petjem pevski zbor duhovne sekcije Antona

Martina Slomška pod vodstvom prof. Vinka Glasnoviča. Pevski zbor je z veseljem sprejel povabilo, da sodeluje na tribuni Collegiuma Hergešiča. V sklopu predavanj o religiji je bilo prikazano življenje in delo dominikancev v Hrvaški in v Sloveniji.

V decembru sta bili obe maši še v adventu. Nonet Certus iz Maribora je 23. decembra številnim poslušalcem v Slovenskem domu najprej zapel vedno lepe slovenske pesmi, v drugem delu koncerta pa je z božičnimi pesmimi že ustvaril praznično razpoloženje. Da ne bi šlo mimo nas božično praznovanje, smo zimski premor prestavili na mesec februar. Tako smo v januarju poleg božičnih pesmi dvakrat slišali Mavovo Pastoralno mašo. Prvič je bilo prav neugodno zimsko vreme s poledico; drugič pa sta že skoraj pomladno vreme in napovedani obisk g. Andreja Urbanca, ta je štiri leta skrbel za slovenske maše v Zagrebu, privabila skoraj vse člane Slomškove sekcije.

mk

prvi slovenski krst - krst Borisa Bratkoviča; to je bil prvi kamenček v mozaiku slovenske župnije.

Še ni dolgo, kar smo praznovali srebrni jubilej, ob katerem je bilo o naši misiji povedano skoraj vse. Bolj zanimivo bo spet ob zlatem jubileju. Seveda pa tudi 30 let za naše razmere ni malo in na prehojeno obdobje smo lahko znova upravičeno ponosni. Ne bomo pripravljali ene, velike prireditve, ampak bomo praznovali skozi vse leto. Veselili se bomo velikega daru, da imamo svoj drugi dom v čudoviti cerkvi sv. Elizabete, eni najlepših v Berlinu, in zares lepe skupne prostore, v katerih se lahko srečujemo in počutimo kot doma. Še posebej smo lahko ponosni in hkrati hvaležni, da nam je lani berlinski kardinal in nadškof Georg Sterzinsky z velikim posluhom za slovensko katoliško skupnost dodelil še dodatne prostore za našo mladino. Tako naj bi leto 1999 izzvenelo v hvaležnosti, najprej Vam, dragi verniki, ki ste redno obiskovali svete maše in s tem upravičili obstoj misije, in drugič, vsem duhovnikom, ki so v Berlinu orali ledino in delovali vse do moje-ga prihoda.

V teh letih se je veliko dogajalo na verskem, kulturnem, športnem in družabnem področju. Veliko globoko doživetih svetih maš smo pripravili, skrbeli smo za kulturo, prisluhnili koncertom različnih vokalnih in glasbenih skupin, spoznali in se duhovno obogatili ob različnih vrsteh glasbe v cerkvi ali v dvorani in skupaj praznovali cerkvene, državne in osebne praznike in, kar je najpomembnejše, veliko prireditev smo speljali sami, brez gostov iz domovine, čeprav so ti vedno dobrodošli in toplo sprejeti.

Ob tej priložnosti se vsem gostom iskreno zahvaljujemo. Velikokrat se je ob slovesu na eni ali drugi strani utrnila kakšna solza. Seveda pa se je bilo in se bo treba tudi v prihodnje potruditi. Do zdaj nam je z Božjim blagoslovom vedno uspelo. V svoji sredini imamo ljudi, ki so vedno in povsod pripravljeni na pomoč. Brez vseh tistih, ki ste na svoj dom sprejeli in prenočili ter pogostili na stotine obiskovalcev iz Slovenije, in tistih, ki ste se potrudili, da je bila hrana in pijača pripravljena in postrežena tako kot v najboljših restavracijah, da so bili cerkev, dvorana ali skupni prostori primerno

BERLIN

Spoštovane Slovenke, dragi Slovenci v Berlinu!

V letu 1999 praznujemo 30 let slovenske katoliške misije v Berlinu. **V župnijsko kroniko je bil 9. februarja 1969 v krstno knjigo vpisan**

Za novo leto so v Berlinu nastopile "mlade frajle."

okrašeni, da je iz vsega skupaj dihala in se čutila pripadnost Sloveniji in slovenstvu - brez vas ne bi šlo.

Vsemu zgoraj naštetemu bomo pričali tudi letos. Vse prireditve bodo potekale pod geslom "POKAŽI, KAJ ZNAŠ". Rad bi Vas opozoril le na nekaj najbolj zanimivih:

V soboto, 13. 2., so pri maši ob 18. uri peli **fantje iz Kompol pri Celju**. Po maši je bilo v veliki dvorani tradicionalno pustovanje. Uresničila se je želja mnogih, kajti za zabavo je skrbel **ansambel Lojzeta Slaka s fanti s Praprotna**. Slaki letos praznujejo 35-letnico delovanja, tako da njihove viže in pesmi marsikoga od nas spremljajo še iz mladosti, ko smo bili še doma. Tokrat pa so nas v živo popeljali med cvetoče travnike, zorane njive in šumeče reke ter gozdove naše lepe Slovenije. Za pomoč se moramo zahvaliti glavnemu sponzorju, **podjetju Hudournik iz Celja**.

Organizacijo prireditve je prevzela mlada članica ŽPS **Marija Flajs**; to je prva mladinka, ki je speljala tako velik projekt - to so že sadovi dela naše župnije, v katero z veseljem vključujemo mlade.

V soboto, 20. 2., ob 19. uri je bila **slovesna maša ob 30-letnici slovenske župnije**. Z globoko hvaležnostjo smo se v molitvi spomnili vseh, ki so v teh letih delali za dobro naše župnije, ji dajali moč, da nas je povezovala in nas bo tudi v prihodnje. Pri nas je gostovala **vokalna skupina Liguster iz okolice Maribora**, ki je s petjem med mašo in slavnostnim koncertom po njej polepšala naš jubilej. Na srečanju v veliki dvorani smo obujali spomine in kovali nove načrte za prihodnost. Organizatorica je bila Barbara Pucko, najstarejša faranka.

V soboto, 27. 3., bo ob 19. uri maša ob materinskem dnevu. V goste smo povabili priznano slovensko vokalno skupino **New swing kvartet**, ki je lani prav tako praznovala 30-letnico delovanja. Peli bodo med mašo, po maši pa v čast vsem materam pripravili koncert. Nastop New swing kvarteta bo pravo duhovno doživetje, saj njihov repertoar obsega prek 200 pesmi, ki jih znajo na pamet, po notah pa vse - tako so sami povedali!

Veliki teden bomo obhajali po že objavljenem programu.

Na binkošti, 23. 5., bomo ob 12. uri začeli na dvorišču s pečenjem na žaru. Ob dobri hrani in pijači bomo uživali ob nastopu **Pihalne godbe Pivovarne Laško in treh skupin mažoretk iz Laškega**. **Ob 15. uri se bomo zbrali pri maši**, med katero se bomo zahvalili Svetemu Duhu za vse prejete darove in milosti. Po maši se bo nadaljevalo srečanje na dvorišču in z veselico v veliki dvorani, kjer bo igral naš priljubljeni **Kvintet Dori**, ki bo letos tudi s pomočjo Ota Pestnerja izdal svojo prvo kaseto. Organizacija bo v rokah Marjance Muhič.

V soboto, 26. 6. ali 3. 7. bo ob 18. uri maša, zadnja pred počitnicami. Po maši bo v veliki dvorani osrednja prireditev z naslovom POKAŽI, KAJ ZNAŠ. To bo višek praznovanja 30-letnice slovenske župnije, kjer se bodo spet pokazale, znova izkazale, prvič predstavile ali čisto na novo odkrile izključno naše, domače moči in talenti, brez gostov. To so ljudje, ki vedno skrbijo za razvoj župnije, ne glede na to, kateri duhovnik trenutno deluje pri njih. Nastopili bodo otroci, pevci, od najmlajših do najstarejših, moški oktet, ženski sekstet, ansambel Druga generacija, skratka vsi, ki

so v 30 letih oblikovali liturgijo in bogoslužje v naši župniji.

Nikakor ne spreglejte naših prireditev in se jih udeležite, kajti lahko smo ponosni, da nam, peščici Slovencev v milijonskem Berlinu, uspeva ohranjati slovensko mašo, slovensko besedo in slovensko pesem!

Lep pozdrav v Gospodu!
Vaš župnik Dori

Poslovlili so se...

V lanskem adventno-božičnem pismu smo govorili o tem, da ne vemo ne ure ne dneva, kdaj nas obišče sestra smrt, da moramo biti vsak trenutek pripravljeni in da moramo znati sprejeti dejstvo, da je smrt začetek nečesa novega, kar nas približuje srečanju s svojimi najdražjimi v večnosti.

To pismo je bilo kot slutnja, da se bo tudi med Slovenci v Berlinu že januarja veliko ljudi odelo v črino.

Najprej je umrl mladi faran **Viljem Petučnik**, star okrog 30 let. Bil je 10. krščenec v naši župniji. V prerani grob smo ga pospremili in se od njega poslovili na pokopališču v Berlinu. S slovensko pesmijo se je od njega poslovil moški oktet, potem pa smo se zbrali še pri pogrebni maši.

Ko je že premagal raka, pa se je pri jedi zadušil **Anton Terbovc - Džeri**, star okrog 50 let. Tudi od njega smo se poslovili pri maši v polni cerkvi, pogreb pa je bil konec januarja v Sevnici, v njegovi domači fari.

V nedeljo, 24. 1., ob 12. uri, ko so zvonili zvonovi ob Angelovem oznanjenju, je ob njemu najljubši pesmi Je angel Gospodov oznanil Mariji umrl **Vlado Anzeljc**, eden od sous-

tanoviteljev društva e.V. Slovenija v Berlinu, njegov prvi predsednik, pozneje večkrat in tudi sedaj njegov podpredsednik. Rak je bil močnejši od želje po življenju. Med umiranjem je prejel bolniško maziljenje v prisotnosti premnogih, ki so se prišli posloviti od prijatelja, znanca, sodelavca. Prišel je žalosten trenutek slovesa za vse, saj je Vlado tako zgodaj zapustil ljubečo ženo Anico ter otroka Vasjo in Ksenijo. Zadnjo nedeljo v januarju smo se med slovesno mašo od njega poslovili. Organist Victor mu je ob spremljavi orgel zapel čudovito Bocellijevo pesem Goodbye. In vsi smo mu rekli na svidenje v naši skupni domovini v nebesih. Po maši so se v društvu vpisali v žalno knjigo. Pokopan bo v domači župniji Velike Bloke.

V četrtek, 28. januarja, je umrl **Dieter Kalisch**, mož Slovenke Valerije iz Radeč in oče hčerke Nicol. Pogreb bo v Sloveniji, pokopali ga bodo v Zidanem Mostu.

Vsem, ki jih je Gospodar življenja poklical k sebi, želimo Večni mir, vsem žalujočim v Berlinu in doma izrekamo globoko sožalje!

M. M.

FRANKFURT

Resnično praznovanje še dolgo odzvanja v notranjosti ljudi. Podobno je z božičnimi prazniki, ki se po koledarju končajo z nedeljo Jezusovega krs-ta, a same jaslice po cerkvah in božične pesmi potegnejo to praznovanje tja do začetka februarja, do svečnice.

Takšno odzvanjanje božiča je bilo ču-titi tudi v nedeljo, 17. januarja, ko se nas je veliko župljanov zbralo na pobožičnem romanju k jaslicam v

Ilbenstadt. Med sveto mašo smo prepevali božične pesmi, za glasbeno spremljavo pa je skrbel ilbenstadski župnik Vinko Kraljič. Cerkev, še vsa božično okrašena, in seveda lepe jaslice, oboje je še pripomoglo k lepemu obhajanju eharistije in prijetnemu pomašnemu srečanju v dvorani. Tudi ugodno vreme je omogočilo lepo udeležbo, še bolj kot to pa volja in hotenje priti skupaj in skupaj praznovati nedeljo. Nekateri lahko pridejo od daleč in prevozijo prek sto kilometrov, marsikomu pa je nekaj deset kilometrov preveč in skuša najti celo vrsto opravičil.

Na začetku februarja nas združijo slovenski kulturni praznik.

Letos smo v nedeljo, 7. februarja, v slovenski župniji pripravili razstavo slik slikarja samouka Borisa Stiplovška iz Dietzenbacha, o slikah in slikarstvu pa nam je spregovoril prof. p. Andrej Kropelj, OFM Conv. V praznovanje slovenskega kulturnega praznika nas je župnik Martin Retelj uvedel z mislimi o umetnosti:

“Spoštovani, slovenski kulturni praznik nas je zbral, da bomo teh nekaj minut posvetili temu, kar človek goji in neguje s svojim umom in potem to izrazi z besedo v pesmi, nevezani besedi, arhitekturi, kipu, z barvami v sliki, glasbi in še kako drugače, vsekakor tako, kakor je zmožen to izraziti samo človek. V današnjem v toliko stvarih neurejenem svetu, se pa žal že vsak nered prodaja za umetnost, za lepoto.

Umetnost je lepota, ki človeka pre-sega in ga zato duhovno tudi dviga, dviga k izviru vsega duhovnega in lepega, k Bogu. Zato tudi pesnik za-piše Lepota z veliko začetnico. Letošnji slovenski kulturni praznik tu pri nas v Frankfurtu pa naj bo

posvečen likovni umetnosti in slikarju samouku, ki živi med nami, g. Borisu Stiplovšku. Videli bomo nekaj njegovih kopij slik znanih slikarjev, pa tudi nekaj njegovih izvornih slik.

“Kako me mučiš, o Lepota strašna,” je zapisal pesnik Balantič in s tem izrazil svoj poklic pesnika in notranje spoznanje umetnika, ki je vsak na svoj način zavezan službi lepote in Lepote. Prešeren pa se sprašuje, ‘kdo zna noč temno razjasnit, ki tare duha’, zato ‘brez miru okrog divja’. Umetnik te ali one zvrsti je kakor svečenik, duhovnik, ki mu ne sme biti pretežko ‘v prsih nosit al’ pekel, al’ nebo’. Zato za-piše svoje spoznanje, ki ga mora sprejeti: ‘Stanù se svojega spomni, trpi brez miru!’

Muči lepota in Lepota tudi slikarja teh slik kakor muči pesnika? Nosi v sebi pekel in nebo? Se spominja svojih slikarjev vzornikov, svojih stanovskih kolegov, se spominja svojega stanu in trpi brez miru? Morda dajo odgovore na ta vprašanja slike, ki so tu, slike, ki hočejo izraziti lepoto in hočejo biti v službi Lepote.”

rem

MANNHEIM

Julka Snoj (1945-1998)

Čeprav smo vedeli za njeno težko bolezen, je vseeno nepričakovano in boleče odjeknila vest o smrti **Julke Snoj**. Od nje smo se poslovili šestnajstega novembra v Viernheimu pri Mannheimu. Kljub delavnemu dnevu in deževnemu vremenu si je mnogo rojakov in nemških prijateljev vzelo nekaj prostih ur v službi, da so pospremili pokojno na kraj večnega počitka. Ob spremstvu dveh duhovnikov se je menjavala molitev v slovenskem in nemškem jeziku. Nek-

dANJI slovenski župnik v Mannheimu se je od nje poslovil z ganljivim govorom, ki ga tu skoraj v celoti objavljamo:

Julka se je rodila 12. maja 1945 kot peti od sedmih otrok v Sodnikovi družini v Vodicach nad Ljubljano. V toplem zavetju doma je preživela brezskrbno otroštvo, šolska leta in mladost. 29. avgusta leta 1964 se je poročila s Francijem. 1969. leta je dobila prvega otroka, Branko, leto pozneje pa še sina sina Janka. Februarja 1970 je prišla z možem v Nemčijo. Leta so tekla in so prinašala s seboj lepe in težke trenutke. Pred 18 leti sta si z možem uredila v Viernheimu prijeten dom. Pripravljala sta se, da bosta v njem preživljala jesen življenja. Toda zahrbtna bolezen jima je nenadoma prekrizala načrte. Takrat je nad Snojevo družino padla senca temne slutnje. Ko smo že mislili, da je Julka s svojo voljo do življenja premagala najhujše, je pred nekaj tedni bolezen spet izbruhnila. In za Julko se je začela zadnja pot, njena Kalvarija. Franci, Branka in Janko, ko ste bili zadnje dneve ob svoji ženi oziroma mami, ste čutili, kako nemočni ste ob njenem neznosnem trpljenju. V torek ste z njo delili še zadnje ure skupnega življenja in se od nje poslovili. Kako boleče lepo je bilo to za vas. Potem je zaspala v Gospodu, ki jo je odrešil njenega silnega trpljenja in jo sprejel v svoje zavetje, kjer ni gorja in bolečin.

Z njeno smrtjo je v vas nastala globoka vrzel in praznina. Kajti z njeno smrtjo je odšel tudi del vas. Neutolažljiva žalost in bolečina je danes v vaših srcih. "Tako hudo je," je edino, kar zmorete reči. Njeno telo bomo položili v grob, vendar njen duh, njena ljubezen, njena plemenitost živi med vami in z vami naprej.

Julka, hvala ti, v imenu tistih, ki so živeli od tvojega življenja. Moja misel nate je tako lepa.

Sv. Ciprijan je zapisal, da ne smemo misliti na smrt, ampak na nesmrtnost. V tej veri živimo in to upanje nosimo v sebi, da je pokojna Julka našla mir v Bogu, kjer se bomo nekoč spet sešli.

MÜNCHEN

V letošnjem letu sta zaživel v naši župniji dve novi skupini.

Vsak zadnji četrtek v mesecu se ob 16.30 zberejo v našem župnišču **starejši župljani** na skupen pogovor. Čeprav se večina naših rojakov z upokojitvijo vrne v domovino, jih nekaj ostane in prav je, da se občasno zberejo. Namen srečanja je v prvi vrsti družabnost. Občasno si ogledamo tudi kakšen film, npr. o papeževem obisku v Sloveniji ali kakšno veselo burko, kot je Partljičeva "Moj ata socialistični kulak". Vsaka nova pobuda ima začetniške težave: premajhna obveščena, različna pričakovanja in druge nerodnosti. Upamo, da bomo vse to premagali in pritegnili večje število starejših.

Anton Mernik, zvest igralec našega gledališkega odra in član ŽPS

Vsako življenjsko obdobje ima svoje lepe strani, tudi starost. V njej si lahko privoščimo stvari, za katere v delovnem stresu ni bilo časa: beremo knjige, hodimo na izlete, se ukvarjamo z različnimi konjički, gremo v kino ali gledališče, se igramo družabne igre. V tej skupini bi radi ponudili košček te sproščenosti. Zato vabimo vse starejše župljane, da pridejo in nas s svojo navzočnostjo, s svojimi idejami in izkušnjami obogatijo. Ni dobro človeku samemu biti. V družbi, v prijateljskem krogu je lepše.

Vsako tretjo nedeljo po maši ob 18.00 pa vabimo župljane **na verske pogovore**. Ali je verovati danes še moderno? Verni so često zapostavljeni, zasramovani in žrtve obrekovanja, natolcevanja. Moderna družba je naravnost alergična na vse, kar diši po Cerkvi. V takšnem neprijaznem ozračju je težko vztrajati. Zato je prav, da si osmislimo naše verske vrednote, da premislimo o našem pričevanju v svetu, da utrdimo temelje našega verovanja. Pogovori naj bi potekali o perečih temah. Te lahko sami predlagate ali pa jih bomo izbrali na podlagi aktualnosti. Veseli bi bili, če bi srečanja doživela čimvečji odmev. "Kjer sta dva, kjer so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi," nas opogumlja Jezus.

OBERHAUSEN

"Bog našo nam deželo, Bog živi ves slovenski svet..."

Ti Prešernovi verzi, zapeti ob spominu 150. obletnice njegove smrti, so bili vodilna misel letošnjega slovenskega kulturnega praznika. Bog nam je podaril za domovino deželo prelestnih naravnih lepot.

Pavel Križanec je prejel zakrament svetega krsta.

(Essen) Pavla Wolfs s hčerko Amalijo in vnukinjo Heidi

Polnost harmonije dobi ta naravna lepota šele z narodom, ki je njen bistveni del. Kultura srca vsakogar, ki je del slovenskega naroda, pa naj živi doma ali na tujem, mora biti njegova nenehna skrb. Naša kultura v vseh izraznih razsežnostih je zrasla iz krščanskih korenin. Zvestoba tem koreninam nas mora kot narod in posameznika v njem bogatiti tudi danes. Duhovna dediščina naših preteklih rodov nas danes zavezuje k prežetemu življenjskemu krščanstvu. Tako bomo tvorci sreče človeka ob sočloveku, v bogatenju duhovnega in kulturnega življenja v narodu ter v evropskem prostoru, katerega del smo.

Vse to, kar nam je sveto, za kar se trudimo in negujemo sredi tujega sveta, smo letos povedali, zapeli in

zaigrali iz moči, ki jo imamo v skupnosti župnije.

Vsem, ki ste dodali svoj del k prazniku v **Essnu, Moersu, Güterslohu ter Krefeldu – iskrena zahvala!**

Mnogi bogoslužni prazniki s svojo bogato duhovno vsebino, ki padejo na delavnike, se kar neopazno izgubijo. **V župnijski kapeli v Oberhausnu** je hvala Bogu ob teh dneh živo. Tako je bilo v februarju na **svečnico** ter na **pepelnico**. Pohvala rojakom iz oberhausenske skupnosti ter že vabilo za mesec marec **ob prazniku sv. Jožefa in na Marijino oznanjenje**.

Pust je globoko zasidran v ritem človekovega bivanja. Veselje je del kristjanovega življenja, ob pustu velja: po pameti in razsodnosti. Že

nekaj časa je največja prireditev ob pustu v skupnosti v MOERSU. Tudi letos se je zbralo lepo število rojakov v veselju, smehu in prijetnem razpoloženju. V drugih skupnostih smo se zbrali po sv. mašah, seveda primerno postnemu času, v katerega smo že stopili.

30. januarja je praznovala 75-letnico gospa PAVLA WOLFS iz ESSNA. Rojena je bila v številni družini. Ko si je ustvarila lastno družino, je z možem in otroki odšla v Nemčijo. V Essnu, kjer je mož dobil delo, je še ne štiridesetletna postala vdova s štirimi nedoraslimi otroki. S trdim delom lastnih rok je morala poslej sama skrbeti za preživetje družine. Ni bilo lahko, pravi sama. A zmogla je, s slovensko pridnostjo, vero in zaupanjem v Boga. Ob vsem tem pa je

Zbor Slovenski cvet je pel pri naših rojakih v Rathaimu.

(Moers) Kultura nas bogati in povezuje med seboj.

ohranila dar pripadnosti slovenski skupnosti ter izredno veselje do petja, vse do danes. Bog ji je naklonil veliko kuharskih talentov. Kdo bi lahko preštel njene čudovito dišeče potice, njen lepo zarumeneli slovenski domači kruh, njene ročno narejene rezance..., koliko rojakov je in še vedno razveseljuje s temi dobrinami ob naših prireditvah.

Bog Vam daj vsega dobrega, posebej zdravja, vam hvaležno vošči in želi župnija!

Na koncu še vabilo rojakom za marec: MATI MOJA, VENEC PLETEM Materinski dan (datumi za posamezne skupnosti so v Oznanilu).

REUTLINGEN

Veseloigra Dr. Faust

Koroški Slovenci iz Borovelj so v soboto, 9. januarja, v Reutlingenu uprizorili veseloigro Dr. Faust. Ker nimamo primernih prostorov, so nam igralci z veliko iznajdljivostjo in dobro naučenim besedilom pričarali izjemno veseloigro. Pohvale vredno je to, da so zamejski Slovenci ohranili staro slovensko kulturo in čist slovenski jezik. Matična domovina si od njih lahko odreže lep kos domačnosti.

Za njihov trud so se jim gledalci zahvalili z navdušenim ploskanjem. Srčna hvala vam, bratje KOROŠCI, hvala župniku Šketu iz Stuttgarta za organizacijo in tako lep večer, ki ste nam ga pripravili in poživili naše vsakdanje življenje v Reutlingenu.

Takšnega slovenskega kulturnega razvedrila si vsi v Reutlingenu še želimo.

Vlado Kodela

STUTT GART

Obletnica društva

V petek, 15. januarja, je **Kulturno društvo Slovenija** v Stuttgartu praznovalo 8-letnico obstoja. Kar lepo število članov in prijateljev društva se je zbralo v Slovenskem domu. Predsednik Anton Strojani se je v kratkih besedah spomnil ustanovnega zborovanja rojakov v Stuttgartu 12. januarja 1992. Posebej je poudaril tedanje okoliščine, ki so svetovale ustanovitev društva na krščanskih načelih. Večer smo sklenili s prijetnim pogovorom o aktualnih vprašanjih.

SPD Borovlje

Ob obisku dramske skupine SPD Borovlje, ta nam je v Reutlingenu in v Stuttgartu v začetku letošnjega leta pričarala prijetne urice razvedrila, smo odkrili tudi zavzetost in navdušenje mladih in starejših Korošcev za slovenstvo in kulturo.

Ko smo slišali o njihovem bogatem prosvetnem delu, smo dobili tudi mi

Helena Strojani in Michael Grassl

Claudia in Simon Knoblach-Novak

več poguma in morda se bo kje to tudi pokazalo. Slovensko prosvetno društvo Borovlje deluje že 128 let; trenutno delujejo ansambel Drava, moški zbor SPD Borovlje, sekstet Borovlje, glasbena, gledališka in otroška skupina.

Gledališka skupina nam je zaigrala parodijo Dr. Faust. Ob tem smo opazili gledališke talente ter prisluhnili sporočilu, ki je bilo zajeto v večkrat ponovljenem odpevu: "Če ti gre slabo, hudič verjetno bo, če si pa vesel, hudiča je hudič vzel."

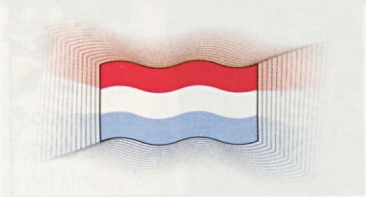
Mladi komedijant Andreas Kelih je blestel na odru, pri večerji pa je pokazal svoj talent kot harmonikar in pevec.

G. Melhiorju Verdeltu, ki je skupaj s Svetovnim slovenskim kongresom – Konferenco za Nemčijo, organiziral ta obisk, se lepo zahvaljujemo.

Srečanje ŽPS

23. januarja smo imeli srečanje župnijskega pastoralnega sveta in

pregledali naše delo v preteklem letu. Naredili smo nekaj načrtov za leto, ki je pred nami, in se dogovorili za datume. Beseda je tekla tudi o naših odnosih oz. sodelovanju s slovenskimi društvi, ki delujejo na našem območju. Dogovorili smo se, da se v okviru sinode enkrat dobimo z vodstvi oz. predstavniki društev in se o tem pogovorimo.

N I Z O Z E M S K A

HEERLEN

V letošnji januarski številki smo pisali o praznovanju **40-letnice članstva Anni Theunissen-Svet v zboru Zvon**. Tokrat pa moramo poročati o odhodu njenega moža **Giela Theunissen**a v večnost. Rojen je bil leta 1928 v Brunssumu, k večnemu počitku pa smo ga položili v Heerlerheideu 2. januarja 1999.

Bil je čuteč mož, dober oče in ponosen dedek. Zanj je bila družina na prvem mestu. V zakonu z Anni je preživel 47 srečnih let. Bil je mož prijaznega značaja, iskren, s smislom za humor in vedno pripravljen z veseljem pomagati vsakomur. Njegov velik hobi so bili konji.

Veliko ljubezen je čutil do slovenske kulture. Sodeloval je v slovenskem zboru Zvon in v slovenski Folklorni skupini Nizozemska. Pred osmimi leti je zbolel. Svoj križ je pogumno nosil, obdan s čutečo ljubeznijo svoje žene, otrok in vnukov. Bolezen je bil močnejša, tako smo se od njega z

žalostjo poslovili. Vedno se ga bomo hvaležno spominjali. Giel, počivaj v miru!

3. januarja smo, zbrani pri redni slovenski maši, zvedeli žalostno novico, da je ponoči **umrl Milan Veternik**, **zvesti član zbora Zvon in dolgoletni član upravnega odbora Slovenskega društva sv. Barbare**.

Zapustil nas je nepričakovano in veliko prezgodaj. Rojen je bil leta 1931 v Celju. Njegovo življenje je bilo predvsem usmerjeno k lastni družini; ženi, otrokom in vnukom. Nanj nas veže veliko lepih spominov. "Bil je človek, ki je imel zlate roke in je svoje sposobnosti poklanjal nam vsem. Njegov smisel za humor je vedno poskrbel za prijetno ozračje med nami. Največje veselje mu je bilo iti z družino na počitnice v Slovenijo..." je zapisano na spominski podobici, ki smo jo dobili ob pogrebu.

HEERLERHEIDE

Prava slovenska vstajenjska procesija bo na veliko noč ob 7.30 ob sodelovanju slovenskega zbora Zvon in Kraljevske godbe (Koninklijke fanfare) iz Heerlena. Procesija po trgu pred cerkvijo je verjetno edina med Slovenci v zahodni Evropi. (Če ni tako, pišite o tem še drugi duhovniki...) Tukajšnje Slovenci pravijo, da Kraljevska godba pri njej sodeluje že 70 let, saj so bili njeni člani tudi mnogi Slovenci.

Na veliko soboto ob 18. uri bo v kapeli cerkve sv. Kornelija blagoslov velikonočnih jedil.

Po veliki noči boste Slovenski mešani zbor Zvon lahko poslušali v Sloveniji. (Sporod sledi.)

Z D A

EL VERANO

Naznanjam žalostno vest, da nas je za vedno zapustil in odšel v nebesa po večno plačilo sin, brat in oče ter bratranec **Jože Govednik iz Bušinje vasi**.

Kakor si živel tiho, samotno, poln žalosti in tihe bolečine v svojem požrtvovalnem srcu, tako si tiho tudi odšel. Imel si težko mladost, še težje je bilo, ko si dorasel in si ustvaril družino. Morala sva se raziti, daleč proč sem bila od Tebe, nikoli nisi potožil, kako se počutiš; tiho si odšel in nas vse presenetil.

Hvala g. župniku Franciju Šiferjerju za obred, vsem sosedom za pomoč in vse potrebno, za vse rože, vence, sveče, pevkam za petje in govornikom za govor, hvala vsem, ki ste ga spremljali na zadnji poti. Žalujoča mama, brat Zvonko, hčerka Anita in sin Martin Govednik.

A. Rajk Pokojni Jože Govednik

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

ANGLIJA

ABERDARE: sobota, 13. marca, ob 11.30 pop.
LONDON: nedelja, 14. marca, ob 5.00 pop.
CHAPEL END: sobota, 20. marca, ob 4.00 pop.
DERBY: tiha nedelja, 21. marca, ob 3.00 pop.
ROTHWELL: sobota, 27. marca, ob 3.00 pop.
KEIGHLEY: CVETNA NEDELJA, 28. marca, ob 3.00 pop.
LONDON: VELIKA SOBOTA, 3. aprila, ob 3.00 pop.
 Blagoslov velikonočnih jedi v kapeli doma.
BEDFORD: VELIKA SOBOTA, 3. aprila, ob 7.30 zvč.
 velikonočna vigilijska v ukrajinski cerkvi.
ROCHDALE: VELIKA NOČ, 4. aprila, ob 3.00 pop.
 Slovensna maša v kapeli Poljskega kluba (Beechwood).
LONDON: BELA NEDELJA, 11. aprila, ob 5.00 pop.
LONDON: 3. VELIKONOČNA NEDELJA, 18. aprila, ob 3.00 pop.
 Mednarodna maša v St. George's Catholic Cathedral (Southwark)

SPOVED - če boste hoteli opraviti velikonočno spoved v postnem ali velikonočnem času, pridite v cerkev vsaj pol ure pred začetkom bogoslužja.

OBISKI BOLNIKOVI - v vseh krajih po predhodnem dogovoru.

MEDNARODNA MAŠA bo letos na 3. VELIKONOČNO NEDELJO, 18. aprila, ob 3.00 pop. v katoliški stolnici sv. Jurija (St. George's Southwark Cathedral) v Londonu.

SLOVENSKI DAN - bo zopet v ROCHDALEU, tokrat prvič v Poljskem klubu (Beechwood) v nedeljo presvete Trojice, 30. maja. Slovesnost bomo začeli s sv. mašo v kapeli kluba ob 12.30. Po bogoslužju bo v klubski dvorani koncert ansambla (kvarteta) "DRUŽINA GALIČ" iz Šempetra v Savinjski dolini. V izboru pesmi bo poudarek zlasti na najlepših SLOMŠKOVIH PESMIH. Temu bo sledila pogostitev in zabavni del programa, pri katerem bo za glasbo poskrbel gostujoči kvartet. PRIDITE, NE BO VAM ŽAL!

FRANCIJA

Program za veliki teden v Parizu

Od cvetne do velikonočne nedelje nas bo z duhovno obnovno vodil **g. Lojze Gajšek**, lazarist.

Program je sledeč:

Cvetna nedelja

Srečanje ob 15. uri in pol

Tema: **Izzivi Kristusa v današnjem svetu**

Sv. maša ob 17. uri

Veliki četrtek

Srečanje ob 20. uri

Tema: **Evharištija je zrelost za medčloveške odnose**

Sv. maša ob 21. uri.

Tema: **Trpljenje je klic k osebnemu očiščenju srca in vesti**

Obredi velikega petka ob 21. uri

Velika sobota

Srečanje ob 21. uri

Tema: **Kristusovo vstajenje je up človeka**

Sv. maša ob 22. uri

Velika noč

Sv. maša ob 17. uri

Vsak dan bo priložnost za zakrament sprave!

CHILLEURS-AUX-BOIS

Skupna maša bo na velikonočni, vüzemski, ponedeljek ob pol enajstih dopoldne. Eno uro pred mašo bo priložnost za zakrament sprave. Pridite malo prej, da bomo pripravili pesmi in liturgijo. Vabljeni!

MÉRICOURT

Velikonočni obredi:

Cvetna nedelja, sv. maša ob 10. uri

Veliki četrtek, sv. maša ob 20. uri

Veliki petek, liturgija ob 20. uri

Velika sobota, sv. maša ob 20. uri

Blagoslovitev jedil ob 11. uri

Blagoslovitev jedil tudi po sv. maši

Velika noč, sv. maša ob 10. uri

NEMČIJA

MÜNCHEN - svete maše marca in aprila

Slovenska maša je vsako nedeljo ob 16.30 v cerkvi sv. Duha na Tal zraven Marienplatz. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved. Vsako prvo nedeljo v mesecu je ob 16.00 molitev za mir in duhovne poklice.

VSAK PETEK v postu je maša ob 18.00 v župnišču.

Po maši pobožnost križevga pota.

DUHOVNA OBNOVA pred veliko nočjo bo v soboto, 20. marca, ob 14.00. Vodil jo bo g. Janez Pucelj. V nedeljo, 21. marca, bo postni nagovor uglasen na isto temo. Pred mašo in med njo priložnost za velikonočno spoved.

VERSKI POGOVOR bo v nedeljo, 21. marca, po maši ob 18.00 v župnišču.

SREČANJE ZA STAREJŠE bo v četrtek, 25. marca, ob 15.30 v župnišču.

Cvetna nedelja, 28. marca. Maša ob 16.30 v cerkvi sv. Duha.

Veliki četrtek, 1. aprila. Maša ob 19.00 v župnišču.

Veliki petek, 2. aprila. Križev pot ob 15.00 v župnišču.

Velika sobota, 3. aprila. Velikonočna vigilijska ob 22.00 v župnišču.

Velika noč, 4. aprila. Maša ob 16.30 pri sv. Duhu.

Mladinska srečanja po dogovoru, povprašajte v župnišču.

ŠOLA bo 6., 13. in 20. marca ter 17. in 24. aprila od 9.00 do 11.30 v župnišču.

WALDKRAIBURG v soboto, 6. in 20. marca, ob 18.00 ter 10. in 24. aprila ob 19.00 (poletni čas!) v cerkvi Kristusa Kralja. Pred mašo priložnost za spoved.

ROSENHEIM v nedeljo, 14. in 28. marca ter 11. in 25. aprila ob 11.15 v cerkvi pri pokopališču. Pred mašo možnost za spoved.

FREILASSING v nedeljo, 10. marca in 11. aprila ob 16.00 v župnijski cerkvi.

STUTTART

Priveditve in praznovanja v letu 1999

13. 21. 2. Romanje v Sveto deželo

12. - 14. 3. Imenstaadt SINODA na Slovenskem: Seminar za zakonce od družine: prof. Ignac Poljinar (poslanec državnega zbora) in njegova žena Jolanda: Kako kristjani oblikujemo družbo?"

28. 3. Cvetna nedelja blagoslov butaric in zelenja
 3. 4. Velika sobota: Blagoslov velikonočnih jedil: Böblingen ob 14.00, Esslingen ob 16.00 in Stuttgart ob 18.00 ter zvečer po obredih ob 22.00.

31. 3.-10. 4. Praznovanje Delovni tabor" v Berlinu in okolici, za mlade (mednarodna skupina)

4. 4. VELIKA NOČ: slovenska praznična sv. maša ob 16.30 v cerkvi sv. Konrada

23. 25. 4. Nogometni turnir in srečanje za mlade v Sloveniji

1. 5. Šmarnice na Hohenrechbergu ob 15.00

8. 5. Šmarnice v Neusasu (Weissbach) pri Schoentallu

9. 5. Materinski dan v Stuttgartu

23. 5. Binkoštno srečanje na Kalobju pri Šentjurju

29. 5. Chimsee - K skupnim koreninam, Srečanje Slovencev iz Nemčije (Evrope) in iz domovine ter Bavarcev ob 1250letnici krsta slovenskih knezov Gorazda in Hotimirja (Muenchenski kardinal Wetter in vsi slovenski škofje...)

12. 6. Böblingen: Ob dnevu slovenske državnosti

26. 27. 6. Kresovanje - KD Slovenija-Stuttgart: 8. obletnica slovenske samostojnosti.

6. Maša za domovino ob Dnevu slovenske državnosti - na vrtu KD Mura Bönnigheim

23. 25. 7. Mladi župnije sv. Konrada in slovenske župnije v Stuttgartu: Od Karavanke do Jadrana"

25. 7. Aalen: Dekanijski dan srečanje narodov

1. 8. Srečanje Slovencev na Sv. Višarjah

2-4. 8. "Na Roblek bom odšel" po slovenskih planinah Karavanke - (skupaj s KD Slovenija-Stuttgart)

7. 8. KD Slovenija Stuttgart: Srečanje v Moji domovini - Cerknica

17. 8. do 18. 8. Pohod na Kredarico in Triglav

26. 9. VINSKA TRGATEV žegnanje Esslingen: sv. maša ob 15.00

9. 10. Sv. maša v Neresheimu

1. 11.: Zahvalno romanje k Ave Mariji v Deggingen

12. - 14.: 11. Seminar za družine Ellwangen
 5. 12.: Miklavž v Böblingenu in v Stuttgartu
 11. 12.: Miklavž v Heilbronnu
 12. 12. Miklavž v Schw. Gmündu
 26. 12. Esslingen: štefanovanje s tombolo

STUTT GART - svete maše

STUTT GART - Sv. Konrad: 7., 14., in 21. marca ter, 1. (ob 19.00), 3. (ob 22.00), 4., (Vel. noč). 11. in 18. aprila ob 16.30
 BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 7. marec in 4. april ob 10.00
 SCHW. GMÜND: Kapela sv. Jožefa: 14. marec in 11. april ob 9.30
 SCHORNDORF: kapela-sestre: 21. marec in 18. april ob 8.45
 AALEN: Sv. Avguštin: 21. marec in 18. april ob 11.00.
 HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian, SOBOTA, 27. marec in 24. april ob 17.00!

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 28. marec in 25. april ob 9.00.
 ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 28. marec in 25. aprila ob 17.00!

Kateheza za odrasle v postnem času:

Vabimo vas k oznanilu evangelija, ki Vam bo pomagalo odkriti dar vere v povsem novi obliki:
 Kateheze za mladino in odrasle bodo ob četrtnih in sobotah ob 19.00, ob nedeljah pa ob 18.00 v dvorani cerkve sv. Konrada, Stafflenbergstr. 52, Stuttgart.
 Sodeluje ekipa katehistov iz Münchna.

Sobotna šola: Stuttgart: 7. in 20. marca ter 17. in 24. aprila od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 7. marca in 4. aprila ob 9.00.

Tečaj slovenskega jezika za mlade in odrasle - enkrat tedensko (od 19.30 do 21.00)

Pevska vaja za mlade ob petkih zvečer (19.00 - 21.30)

Nogometna skupina: trening ob ponedeljkih zvečer (19.00 - 21.00)

Slovenski dom: Župnijska pisarna je odprta: torek in petek, od 9.00 do 12.00, torek, sredi in petek tudi od 16.00 do 19.00, ter vedno po maši oz. po dogovoru.

Konzularni dnevi - Sophiehstr. 25/II:

4. in 18. marca ter 8. in 22. aprila (9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00). Tel.: 0711/640-10 31 /32/ ali 80045 München, Lindwurmstr. 10, tel. 089/ 543-98-19.

REUTLINGEN: Sv. maše:

Bad Urach, St. Josef: (sobota!) 6. in 20. marec ter 17. april ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 14. ter 28. marec ob 19.00.

Göppingen, St Joseph: 21. marec ob 15.00

Pisarna: Krämerstr. 17 je odprta ob četrtnih od 15.00 do 18.00 oz. po dogovoru!

Kristo Srienc: SPRTA BRATA

"Marko, od danes nisi več moj sin, poberi se iz naše hiše. Moji žulji in moje potne srage naj pridejo nadte in naj ti ležijo na duši: naj pridejo tudi na ono izprijenko, ki te je izneverila visokemu cilju. Poberi se iz hiše in ne prestopi je še kdaj. Imaš en teden časa, da se spraviš ali pa si premisliš."

Ne vem, kaj bi se bilo v tistem trenutku zgodilo, da ni mama, moja dobra mama, skočila med naju ter preseče pri-jela očeta za grozeče dvignjeno roko, govoreč: "Pomiri se vendar..."

(Berlin) Zlatko Seličanec rad poskrbi za žejne.

Zavest, da sem imel očeta, ki je bil trd kot kamen, in mater, dobro in mehko kakor pogača, me nikdar ni več zapustila.

Sledil je silno nagel prelom v mojem življenju. Ni še poteklo štirinajst dni, ko sem kot odličnjak, občudovan in zavidan od sošolcev, slavljen od mojih učiteljev in ponosen na svoj uspeh poln lepih upov kot maturant prihajal domov.

Sedaj se pa moj dom zapira za menoj! Ali za vedno?

- Morda za vedno, mi je nekaj neusmiljeno pritrjevalo.

Moj dom se mi zapira, dom ki sem ga srčno ljubil, oboževal, ki je bil sicer majhen, neznamen, skromen, toda poln skritega bogastva, poln še ne dvignjenih zakladov, poln lepih upov.

Pri vsej tej boleči izgubi mi je preostalo edino še nekaj, kar me je tolažilo, me vzpodbujalo, osrečevalo ter nadomeščalo bridko izgubo doma, nekaj novega, doslej še nepoznanega: zavest, da imam dekline, ki me nadvse ljude, ki mi je zvesta in ki mi je s svojo značajnostjo in srčno dobroto sposobna nadomestiti vso bolečo izgubo.

Doživljal sem ure in dneve, ko sem bil o tem prepričan, vmes pa zopet trenutke, zavite v meglo dvomov in negotovosti.

Sedaj se pa moj dom zapira za menoj! Ali za vedno?

Vprašanje "kaj" in "kam" je z neizprosno trdoto vstajalo pred menoj ter terjalo zadovoljiv odgovor. Čutil sem, da je konec mojega brezskrbnega življenja. Zrušilo se je v meni nekaj, še preden sem z gradnjo svoje sreče začel. V resnici še niti njen temelj ni bil položen.

Ob prvem doživetju moje mlade ljubezni nisem videl nobene sence, nobenega oblačka. Povsod samo sonce, povsod jasno nebo! Ni čuda, da se mi je zdelo življenje kakor pomladanska cvetlica in ljubezen kakor med v njej. Veroval sem tedaj, da ta cvetlica ne bo nikdar ovenela in da med v njej nikdar ne bo splahnel. Tako mislijo otroci sonca. Tak sem bil tedaj tudi jaz!

Tekli so dnevi. Vsak dan sem čutil, da se mi dom zapira in se mi bo v kratkem docela zaprl.

Stanje v hiši je postajalo vedno bolj napeto. Oče mrk, molčoč. Če sva se srečala, se mi je zdelo, kot da me ni hotel vprašati, ali še ne bom povezal cule ali pa pokleknil pred njega ter ga kot skesani grešnik prosil odpuščanja. Tudi mama je vidno trpela, dasi je skrivala svojo tegobo. Skrivaj se je trudila, da bi premostila prepad med menoj in očetom. Ni se ji posrečilo. Nekaka sopara kakor pred nevihto je ležala nad domom ter nas vse tlačila kakor mora.

Minil je teden molka, mrkih očetovih pogledov. Na rahlo sem začel upati, da se bo oče vendarle pomiril in omehčal ter da ga bo mama pregovorila. Pa sem se varal.

Bilo je dober teden po njegovem trdem nastopu, ko mi je odpovedal pravico do doma. Nekega ranega jutra sva se srečala na hišnem pragu.

Silno trdi so se mi zdeli njegovi koraki, resen, nepreklicno odločen in nič dobrega obetajoč njegov obraz. Stopil je predme.

"Marko, kar sem ti povedal pred tednom dni, to danes nepreklicno ponavljam. Spravi se mi v teku treh dni iz hiše. Ne prestopi mi je več! Preveč si me razočaral v mojem upravičenem pričakovanju. Vedi, in to je moja zadnja beseda, vedi, da ne boš srečen!"

Slišal sem le še njegove trde odhajajoče korake.

- Ne boš srečen! je grozeče bobnelo v mojem srcu. V meni se je podiral svet, ki je bil še pred dobrim tednom poln mladih upov, sladkih sanj.

- Ne boš srečen!

Strašna napoved iz očetovih ust! Kaj, če se bo uresničila?

Kakor pribit sem stal na pragu. Brezdomec brez doma! Opotekaje sem nato omahnil nazaj v vežo, kjer bi skoraj padel v naročje mami, ki je ravno vsa prestrašena stopila iz kuhinje. Padel bi bil tedaj, če bi me mama ne bila pre-stregla s svojimi mehкими rokami in še bolj mehko čutečim srcem. Iz njenih rok, sočutno položenih okrog mojega vratu, je tisto usodno jutro vame polzelo več ljubezni kot vse moje nadaljnje življenje.

"Marko, sin moj, vse sem slišala; ne obupaj!"

"Mama, dobra mama! Ti me razumeš; Bog ti povrni!"

Pritisnil sem jo k sebi ter jo hvaležno poljubil.

Ko sem čez dva dni kot izgnanec odhajal z doma, me je mama pred razpelom v družinski sobi prekrizala.

"Sin, Bog te varuj!"

Nato je ihteč položila mojo roko na prsi, da sem čutil njen srčni utrip, ter zašepetala: "Moje srce je odslej tvoj dom; ta ti ostane vedno odprt!"

Odšel sem. Mamino srce je šlo z menoj na dolgo neznan pot. Tedaj se mi je zdelo kakor sonce, ki oblačnemu jutru prinaša zoro in ob večerih zlati oblake s svojimi prameni.

Še isti dan sem se ustavil v bližnjem obmejnem trgu pri dobrem prijatelju, pri nekdanjem sošolcu Tonetu.

Vstopil je, kot mi je pravil, v mlado slovensko vojsko, katere pobudnik je bil general Maister.

(Reutlingen) Dramska skupina iz Borovelj je poživila našo slovensko skupnost.

Bilo je to kmalu po tem, ko je avstroogrška monarhija shirala. Svetovna vojna se je končala, negotovost je zajela svet. Hrepenenje po osvoboditvi se je nevzdržno pojavljalo pri posameznih narodih, tudi pri Slovencih.

Vsi Slovenci, ki so dotlej živeli pod mačehovsko oskrbo monarhije, tudi koroški, naj bi se združili pod eno streho. Navidez idealna zamisel, kateri so pa nasprotovali Italijani in avstrijski, zlasti koroški Nemci. Ne eni ne drugi ne bi radi izgubili pridnih, voljnih delovnih slovenskih ljudi, ki so se pod njihovo stoletno oblastjo navadili tlačniti v lastni domovini močnejšemu sosedu.

Ko sem čez dva dni kot izgnanec odhajal z doma, me je mama pred razpelom v družinski sobi prekrizala.

V ljudskem glasovanju na bi 10. oktobra 1920 slovensko prebivalstvo na Koroškem samo svobodno odločilo, pod katero streho hoče živeti. Načrtovano ljudsko glasovanje, ki so ga določile zmagovalke, je izzvalo zgodovinski dvoboj med narodoma v deželi. Silno pretkana propaganda je vznemirila deželo, da so naši, s Slovenci naseljeni kraji bili podobni razdraženemu mravljišču. Ogromno propagandnega materiala z obljubami in grožnjami, lažmi in napovedanim strahovanjem je bilo vrženega na navadno, v izobrazbi zanemarjeno preprosto ljudstvu. Česar ni zmogla propaganda, naj bi nadomestila sila. Krilatica "nedeljena Koroška" se je rodila v teh tednih koroškega plebiscita. Dva vojna tabora sta skušala z orožjem odločilno vplivati na izid ljudskega glasovanja, vsak v svojo prid.

Dva brata sta si bila v laseh, in sta streljala drug na drugega.

(Pariz) Družina Perenič na slovenskem romanju v Pompeje

Z dotlej nepoznano krutostjo in vročično zakrknjenostjo sta se stepla, pod pretvezo "svobodne ljudske odločitve", slovenski in nemški brat. Stoletja sta živela v miru in sožitju, skupaj sta obdelovala zemljo, skupaj jedla njen kruh ter drug drugemu priznavala pravico do življenja.

Tega složnega sožitja - tako se je zdelo - so se nekateri prenapeteži naveličali.

Po raznih medsebojnih obdolžitvah, ki so zlasti s strani nemškega brata postale že običajna moda, sta zgrabila za orožje. Z orožjem sta skušala podpreti živahno propagando z zlohotnim namenom, da drug drugemu za vse čase vzameta domovinsko pravico v deželi. Ta boj je bil grd, ostuden; ni pomirjeval, marveč razdvajal, vzbujal dolgotrajno sovraštvo. Zgodilo se je, da so napol podivjane tolpe, deloma naščuvane, deloma iz lastnega maščevalnega nagiba, izropale župnišča na južnem Koroškem ter vdrle v cerkev, tam vlomile v tabernakelj in oskrunile Najsvetejše. Usodni znaki pomanjkanja slehernega verskega čuta!

Tone je oblekel vojaško bluzo, obul škornje in odšla sva na stadion.

V tem burnem dogajanju, sam v sebi skrajno razdvojen in zaskrbljen za prihodnost, sem v prijatelju Tonetu našel človeka, ki me je poslušal, me razumel, me kot brezdomca sprejel ter mi v mojem nezavidljivem položaju skušal pomagati naprej.

"Veš, Marko, danes popoldne je zunaj trga na vadbišču vojaški miting," je po pazljivem poslušanju moje povesti spregovoril Tone: "Poklicno moram tja. Vzajem te s sabo. Greš?"

Malo v zadregi, a vendar radoveden sem privolil: "Pa pojdiva!"

Tone je oblekel vojaško bluzo, obul škornje in odšla sva na stadion.

Kakih sedemdeset do sto vojakov je tam v manjših skupinah že telovadilo, imelo pod vodstvom oficirjev svoje vaje.

"Tu je naše vadbišče," mi je Tone ponosno razlagal. Obenem se je dežurnemu pri vходу opravičil zaradi majhne zamude.

"Moj prijatelj Marko, maturant iz Koroške, me je obiskal in mislim, da bi se kar dobro počutil med nami."

Oficir me je premeril od nog do glave ter dobrohotno pokimal: "Prijavim ga generalnemu adjutantu Malgaju ravno tu je."

Ni minilo četrť ure, ko se dežurni vrne s postavnim kapetanom. Z ostrim, prodornim pogledom, kot bi hotel preizkusiti ne samo moje mišice, temveč pretehtati tudi vse moje misli, se ustavi tik pred menoj. Brez posebnih ovinkov mi postavi nekaj vprašanj, med drugim, če krajevno dobro poznam slovensko Koroško in če bi bil pripravljen zanjo tvegati svoje mlade moči.

Z mojimi odgovori vidno zadovoljen me udari po rami, rekoč: "Fant, ugajaš mi, pridi k meni! Zdi se mi, da čez nekaj mesecev utegneš postati dober izvidniški oficir. Za to je potrebno dvoje: pamet in srce. Zraven seveda še velik kos sreče!"

"Nocoj, če se odločiš, greš z nami in od jutri se začne tvoje šolanje, ki bo - vedi - precej zahtevno," me je tovariš s svojim pogledom prodorno ošinil ter odkorakal nazaj k svoji četi.

Še isti večer sem bil kot prostovoljec sprejet v vojsko generala Maistra.

Minila sta dva meseca zelo zahtevnega šolanja in testiranja glede mojih izvidniških sposobnosti. Zaupane so mi bile razne naloge. Dostikrat so bile nevarne. Takšna je bila zlasti naš pohod proti Celovcu in nič manj umik kmalu nato.

Pri reševanju zaupnih mi nalog mi je dobro služilo znanje obeh jezikov in dobro poznanje krajev. Kot dijak sem

(Stuttgart) KD Slovenija-Stuttgart je ob Oobletnici ustanovitve pripravila prijeten večer.

(München) Prigrizek v župnišču vedno dobro dene.

namreč vso južno Koroško večkrat prehodil in vse te kraje torej točno poznal.

Ni mi pa šlo v glavo, čemu sedaj v deželi ta boj med dvema bratoma, čemu to sovraštvo, to hujskanje miru željnega preprostega ljudstva. Od dne do dne sem bolj prihajal do spoznanja, da bi tega ne bilo treba, ako bi nemški brat rekel slovenskemu: "Ostani to, kar si! Ljubi svoj rod, svoj dom in svoj jezik. Ohrani ga kot svojo, od Boga dano pravico!" In slovenski brat naj bi nemškemu podal roko z zagotovitvijo od svoje strani: "Skupaj delajva za blagor najine skupne domovine. Ostaniva zvesta vsak svojemu pokolenju. Ne jemljiva drug drugemu, kar imava prirojenega, svojstvenega. Kar je mojega in za moj razvoj potrebnega, upoštevaj ti, in kar je tvojega, bom v vsakem oziru priznaval jaz." A se pri obojestranski dobri volji in upoštevanju Božje volje to bratsko sožitje ne bi dalo uresničiti? - Vedno zopet sem si zastavil to vprašanje, zlasti ko sem slišal o neopravičljivih sovražnih dejanjih večinoma nahujskanih oseb ali jih sam doživljal.

V mojem novem - rekli bi lahko, začasno vojaškem - stanu me je najbolj skrbela Dorica. Dasi je minilo samo dobrih osem tednov, odkar je nisem videl, se mi je vendarle zdelo, da je poteklo pol večnosti.

Razen pismenih pozdravov so bili stiki pretrgani. Zato se je srce oglašalo toliko glasneje.

Njen dom je po umiku naših čet zasedla Volkswehr. Začasno je bil vsak stik med nama tvegan, zelo nevaren. Znano mi je bilo, da na obeh straneh spretni izvidniki, ki poznajo skrite prehode, neopaženo hodijo sem ter tja.

- Če tem uspe, zakaj ne bi tudi meni?

Odločil sem se, da ob prvi ugodni priliki poizkusim srečo.

- Če se zmuznem skozi zastraženo linijo, se potem že prebijem naprej.

Delal sem načrte ter iskal priložnost.

Bila je čudovito lepa junijska noč. Trava je dehtela, vse je bilo polno rasti in zorenja. Prepelica se je oglašala na polju.

Štirje smo imeli nalogo, da na skriti prehodni točki zaplenimo propagandno gradivo, ki so ga večji del ponoči vtihotapljali v cono A. Izvohal sem skrito stezo, ki se mi je zdela zelo sumljiva glede tega nočnega posla.

Odločil sem se, da ob prvi ugodni priliki poizkusim srečo.

Skrili smo se na majhnem gričku, zaraščinem z grmičjem. Odtod je bil pogled na gozd s tisto stezo odprt. Tik nad nami je mogočna lipa, bogato obložena z dehtečim cvetjem, širila svoje košate veje. Mi štirje smo pod njo kar požirali njeno opojno dehtenje, ki se je iz tisočev odprtih svetov zlivalo na nas. Iz grma, v katerem smo bili zakriti, je bil pogled odprt na dve strani, od koder je dozdevno prihajal ves propagandi material.

"Nocoj ne bo nič! Zaman čepimo tukaj. Ura je že dve čez polnoč," je zamrmral Lojze.

"Jaz se uležem!"

"Jaz tudi!"

"Bom pa jaz bedel ter pazil."

(Eisenbach) Marjana Golob je pogostila pevski zbor iz Olševka.

Komaj sta se tovariša ulegla, se je v nasprotnem grmovju nekaj zganilo. Potem zopet mir.

- Zmotil sem se, si mislim.

Tedaj se priplazi iz grmovja mož z ogromno vrečo na hrbtu. Za njim še eden. Nato stopita na prosto ter se obrneta v smer proti nam. Ko se nič hudega sluteč približata na dvajset korakov, zagrabim za pištolo ter zavpijem:

"Stoj!"

Komaj moj klic zadoni v noč, se iz grmovja posveti, rezek strel preseka noč in krogla zažvižga tik mojega ušesa. Še preden so se moji tovariši pobrali in zagrabili za puške, sta močna propagandista vrgla vreče od sebe ter jo skokoma pobrala nazaj v goščo.

"Ne streljajte, da se ne izdamo. Toda bodite v strogi pripravljenosti!" sem zašepetal.

"Stoj!" - "Geslo?"

V grmovju se ni nič več zganilo. Verjetno je bil edini strel samo v obrambo propagandistov.

Proti jutru sem pod zaščito - za vsak primer - treh proti gozdu naperjenih pušk spravil najmanj petdeset kilogramov sovražnega propagandnega gradiva na varno.

Pri teh nočnih pohodih, ki so se vedno zopet ponavljali, niso bil nikdar varen, da te iz zasede ne zadene krogla. V tistih tednih pred plebiscitom sem spoznal učinkovito moč propagande. Na naši slovenski strani je bila agitacija še primitivna, okorna in zato neučinkovita, medtem ko je bila na nemški strani rafinirana in zato tudi učinkovitejša.

Majhna vasica na vznožju s smrekami gosto preraščene ga hriba je spala. Okna so bila temna. Vse je bilo tiho v nočni zaspanosti. Cerkveni stolp, obsut s srebrno svetlo mesečino, se je ponosno dvigal nad ostala poslopja, podobna temno sivim kockam, poljubno razvrščenim okrog vaške cerkve sv. Florijana.

Okrog vasi so se vrstile njive s cvetočo ajdo tako daleč, kot je segalo v mesečini človeško oko. Ščegajoč, opojen vonj je prihajal s polja ter spominjal na skledo prijetno dišečih ajdovih žgancev.

V toplem avgustovskem večeru smo se ustavili na gozdnem robu. Globoko pod nami je šumela Drava in njeni valčki so se odbijali ob stebrišču lesenega mosta.

Se nadaljuje

ALI STE VEDELI, DA:

- se bo gradnja železniške proge proti Madžarski verjetno začela marca, rok povezave pa je 15. december 2000.
- so za Slovenko leta v domovini izbrali Emilijo Baranja, požrtvovalno mater in skrbnico dveh otrok s cerebralno paralizo.
- so Grand hotelu Union podelili turistični nagelj za leto 1998. Bodečo nežo za leto 1998 pa je dobila občina Piran za propadajoč hotel Palace v Portorožu.
- so se cene življenjskih potrebščin januarja zvišale za en odstotek, tolikšna pa je tudi januarska inflacija. V primerjavi z enakim obdobjem lani so cene življenjskih potrebščin višje za 6,1 odstotka.
- so se najbolj podražile cene hrane in brezalkoholnih pijač (za 2,7) in cene v skupinah komunikacije (za 1,6).
- je v srednješolskih programih za šolsko leto 1999/2000 razpisanih skupaj 32.299 vpisnih mest za 24.275 osmošolcev, ki v letošnjem šolskem letu zaključujejo osnovnošolsko izobraževanje.
- so na skupni seji komisije vlade za rešitev odprtih vprašanj Rimskokatoliške cerkve in komisije Slovenske škofovske konference (SŠK) za ureditev odnosov z državo podpisali dokument, ki ga vladna stran označuje kot "soglasje", cerkvena pa kot "sporazum", obeh komisij, ki naj bi bil pravna podlaga za morebitno sklenitev delnega meddržavnega sporazuma med Slovenijo in Svetim sedežem.
- je Franci Demšar (član SLS) postal novi obrambni minister RS.
- so pooblaščenice investicijske družbe (pidi), ki lastniških certifikatov zaradi nerešenega problema privatizacijskega primanjkljaja doslej niso mogle zamenjati za realno premoženje, vložile tožbo proti državi, ki v zakonskem roku ni zagotovila državnega premoženja za pokritje privatizacijskega primanjkljaja. Ostaja torej upanje, da boste tisti, ki še niste porabili vseh svojih "certifikatov", to še lahko storili - seveda, če bodo uspeli s tožbo.
- se v jeseniški občini že pripravljajo na praznovanje 70-letnice mesta, saj letos poteka 70 let, odkar so bile Iesenice razglašene za mesto.

(Nica) Franci Drašček marljivo obnavlja stanovanje za prihajajočega novega izseljenkega duhovnika.

KOLIKO NAS JE

Število prebivalstva Slovenije se je v tretjem četrletju leta 1998 znova zmanjšalo. Konec lanskega septembra je v Sloveniji živelo 1.981.830 prebivalcev, kar je za 773 manj kot ob koncu junija lani.

Zadnjega septembra je v Sloveniji živelo 965.665 moških in 1.016.165 žensk.

Od junija do septembra lani se je za 1305 povečalo število državljanov Slovenije in doseglo znamko 1.975.444. Med njimi je bilo 956.682 državljanov in 1.018.762 državljanek. Kot menijo statistiki, je povečanje predvsem posledica pridobitve slovenskega državljanstva, ne pa naravnega in

(Châteauraux) Še en posnetek v spomin za Našo luč

selitvenega prirasta, ki je bil po njihovih ugotovitvah malenkosten.

Zadnjega septembra lani je bilo v Sloveniji 4853 tujcev s stalnim prebivališčem v Sloveniji, z začasnim prebivališčem pa 29.051. Statistiki pa so našli tudi 3421 beguncev. V tujini je v opazovanem mesecu prebivalo 37.325 Slovencev.

NAŠ DOLG

Zunanji dolg Slovenije je konec novembra lani znašal 4,959 milijarde dolarjev, od tega dolgoročni 4,844 milijarde, kratkoročni pa 115 milijonov dolarjev, kažejo podatki v decembrski številki Biltena Banke Slovenije.

Razporeditev dolgoročnega dolga kaže, da je Slovenija mednarodnim finančnim organizacijam (Evropski banki za obnovo in razvoj, Evropski investicijski banki,...) 30. novembra lani dolgovala skupaj 78 milijonov dolarjev (konec leta 1997: 223 milijonov).

NAJBOLJ ISKANI DELAVCI S POKLICNO IZOBRAZBO

Po podatkih iz zadnjih mesečnih informacij mariborske območne enote zavoda za zaposlovanje je bilo oktobra na zavodu objavljenih 2448 potreb za prosta delovna mesta, od tega največ, 1027, za dela, ki zahtevajo poklicno šolo. Delodajalci so najbolj povpraševali po izdelovalcih oblačil, obdelovalcih kovin, poklicih za gostinstvo in turizem ter trgovcih.

Za ljudi s peto stopnjo izobrazbe je bilo objavljenih 392 mest, in sicer največ za ekonomske in strojne tehnike ter

(Merlebach) Kvartet družine Koren

(Reutlingen) Andreas Keliš iz Borovelj je blestel v igri.

trgovske poslovdaje in komercialne tehnike. V 120 primerih so delodajalci iskali višješolsko izobražene kadre, od tega je bilo največ zanimanja za ekonomiste, pa tudi za vzgojitelje in učitelje ter za strojne inženirje. Za visokošolsko izobraženimi so poizvedovali v 215 primerih, največ po diplomiranih ekonomistih, učiteljih, diplomiranih inženirjih strojništva in elektronike ter zdravnikih.

NAVAL NA SLOVENSKE MEJE - NOVO BREME

V prehodnem domu za tujce opozarjajo, da bo treba Evropi v okviru schengenskih meja dopovedati, da Slovenija vloge uskokov, ki jo branijo pred migracijskimi tokovi, ne more opravljati zastoj.

Samo lendavski policisti so jih v letošnjem januarju zajeli okrog štiristo.

V prehodnem domu za tujce v Ljubljani ugotavljajo, da enodnevna prehrana in bivanje begunca staneta državo 1200 tolarjev, z vsemi drugimi stroški pa 2500 tolarjev. Po zadnjih podatkih je v ljubljanskem prehodnem domu nastanjenih 310 tujcev, v prosenjakovski izpostavi 162, v zbirnih centrih v Vidoncih 207, v Hrastniku 182 in v Postojni 182, skupaj 977. Med njimi prevladujejo državljani ZR, skoraj 70 odstotkov, dobrih osem odstotkov jih

je iz Bangladeša, sledijo Bosanci, Filipinci, Iračani, Romuni in drugi.

OBNOVA MAGISTRALNE CESTE VIPAVA-RAZDRTO

Edina cestna povezava Goriškega in Vipavske doline z notranjostjo Slovenije pelje še vedno prek Rebrnic. Vsi, ki poznajo to cesto, vedo, da je zaradi ovinkov izredno nevarna. Ovinek v Podgriču pa je že prevečkrat terjal smrtne žrtve, saj so ga številni vozniki podcenjevali.

Družba za državne ceste RS se je na pobudo občine Vipava končno odločila za rekonstrukcijo ovinka, nasipe pod cestiščem, v dolžini 350 metrov, ter popravilo in preplastitev 250 metrov te magistralne ceste. Vrednost investicije znaša 35 milijonov tolarjev.

POMURSKÉ MLEKARNE

Glavna cokla prireje mleka v Prekmurju sta neugodna starostna struktura rejcev in dejstvo, da mladi, ki niso lastniki kmetij, težko pridejo do posojil. V Pomurju jim je lani prvič po letu 1991 uspelo zaustaviti upadanje prireje in s tem tudi odkupa mleka. Tako so Pomurske mlekarné lani odkupile 32.310.655 litrov mleka, kar je za 2,42 odstotka več kot leto poprej. Seveda pa ob tem ne kaže prezreti, da so rekordnih

40 milijonov litrov mleka odkupile že leta 1986. Upadanje odkupa so strokovnjaki v letih 1992/93 pripisali suši in toči, katere posledica je bilo pomanjkanje krme. Zadnja leta pa zmanjševanje prireje mleka pripisujejo strožjim

Slovinci iz Pariza smo se v lepem številu udeležili miklavževanja. Program je bil zelo lep in zanimiv.

(München) Naša srečanja so vedno lepa priložnost za dober in poglobljen pogovor.

predpisom v skladu s približevanjem EU. Predpisi so namreč najbolj prizadeli starejše rejce krav molznic, saj ti med rejci prevladujejo - med tistimi, ki mleko oddajo, jih je kar 54,35 odstotka starih 50 do 60 let in starejših. Poleg tega so pri nas premajhna posestva, ki ne omogočajo specializacije le v eno, denimo mlečno proizvodnjo.

ZNOVA ŠKOFJELOŠKI PASIJON

V Škofji Loki se pripravljajo, da bodo po 200 letih spet uprizorili Škofjeloški pasijon. Več kot 600 igralcev in stastistov bo nastopilo 27. marca ob 20. uri po škofjeloških ulicah in trgih, med njimi 80 konjenikov. Skupaj bo pet predstav in prav tako bodo posebno pozornost namenili kulinaričnemu utripu, v posameznih škofjeloških gostiščih bodo ponudili hrano iz tistega obdobja (prva polovica 18. stoletja). Med drugim lahko omenimo specialitete - žabja juha, želodec z ajdovo juho, medla, češpljeva zapečena kaša, gluhi štruklji, loška smojka itd.

PAPEŽ BO OBISKAL SLOVENIJO

Radio Ognjišče je 11. februarja objavil novico, da bo papež Janez Pavel II. letos, meseca septembra, znova obiskal Slovenijo. Po besedah apostolskega nuncija Edmonda Farhata naj bi takrat papež v Mariboru škofa Antona Martina Slomška razglasil za blaženega.

VZROČNO PRIREDJE

1. PO DVE ENOSTAVČNI POVEDI STRNI V VZROČNO PRIREDJE (z vezniki kajti, saj, sicer):

Zgled: Sošolci Bruna ne trpijo. Preveč drži s profesorji. - Sošolci Bruna ne trpijo, kajti preveč drži s profesorji.

Pospravi perilo. Pripravlja se k dežju. - Dajte mi kaj jesti. Sem še tešč. - Ne maram ga prositi za pomoč. Sprta sva. - Naj da. Je dovolj bogat. - Ne verjamem ti več. Včeraj si se mi zlagal. - Ne more nam odgovoriti. Ne zna slovensko. - Poberi se. Utegne se ti še kaj zgoditi. - Izklopi radio. Znorel bom od te divje glasbe. - Ne govorite tako zapletenih stavkov. Nič vas ne razumemo. - Vso krmo smo morali znositi sami. Živina bi v snegu obtičala. - Danes nas ne sprašujte. Praznujemo novo leto.

2. PRIREDJA, KI SI JIH DOBIL V PRVI VAJI, PRETVORI V PODRE-DJA:

Pospravi perilo, kajti pripravljala se k dežju. - Dajte mi kaj jesti, saj sem še tešč. - Ne maram ga prositi za pomoč, kajti sprta sva. - Naj da, saj je dovolj bogat. - Ne verjamem ti več, včeraj si se mi zlagal. - Ne more nam odgovoriti, saj ne zna slovensko. - Poberi se, sicer se ti utegne še kaj zgoditi. - Izklopi radio, sicer bom znorel od te divje glasbe. - Ne govorite tako zapletenih stavkov, nič vas ne razumemo. - Vso krmo smo morali znositi sami, saj bi živina v snegu obtičala. - Danes nas ne sprašujte, praznujemo novo leto.

3. IZ NASLEDNJEGA SESTAVKA IZPIŠI VZROČNA PRIREDJA:

1. septembra 1695 se je Robinzon spet vkrcal na jadnico. Ladjo je opremil za dolgo vožnjo, kajti name-raval je pluti na Gvinejo po zlato. V začetku je krmari ob brazilski obali, toda po dvajsetih dneh jim je silen vi-har spremenil smer vožnje. Ladja se je začela potapljati in moštvo se je poskušalo rešiti s čolnom. Nena-doma je eden od mornarjev zakričal, zagledal je namreč kot hiša visok val. Čoln se je prevrnil, toda kot po čudežu je Robinzona vrglo na obalo.

4. VSTAVI VEZNIK "KAJTI" ALI "SAJ":

Ob 8. uri morajo otroci spat, zju-traj zgodaj vstanejo. Govori resnico, je tvoje pričevanje odločilno. Oče počiva, boli ga hrbet. Izogibaj se gneče, tam je veliko žeparjev. Natančno sem prebrala navodila za uporabo čistila, ga nisem poznala. Razredni blagajnik je pobiral denar za malico, to je njegova zadolžitev. Denar lahko prevzame le resen in zanesljiv učenec, denarja ne sme biti niti preveč niti premalo. Danes smo šli iz šole ob dvanajstih, nam je odpadla zadnja ura.

5. DOLOČI VRSTE PRIREDIJ:

Bilo je že pozno, a Janeza še ni bilo domov. Doma ni niti povedal za odsotnost niti se ni javil po telefonu. Zavzeto smo poslušali pravljico, kajti bila je napeta. Ali ji boš povedal resnico ali boš še nekaj časa tiho? Čakala je na pošiljko, vendar je ni do-bila. Mlajši morajo prvi pozdraviti, saj tako veleva bonton. Ta mož zna lepo govoriti, kajti obiskoval je tečaj iz

govorništva. Ne ve, ali bi se smejal ali držal kisló. Poženi avto, saj je na se-maforju zelena luč. Govoril je glasno, a govor ni imela ne glave ne repa. Nisem ga niti poslušal niti razumel. Ali pojde na pot danes ali pa si je premislil.

6. POSTAVI VEJICE, KJER SO POTREBNE:

Včeraj je posadka ledolomilca spala v oblekah kajti pritisk leda bi ladjo lahko vsak trenutek zdrobil. Hrana in šotori so bili pri rokah ker bi se morali reševati prek leda. Danes je pritisk popustil in največja nevarnost je minila. Moj oče je dober šofer saj v dvajsetih letih ni imel nobene prometne nesreče. Učenje mi ne gre pa ne gre. Nimam veliko pa rad dam. Ve pa noče povedati. Obljubil je besede pa ni držal. Ali boš delal ali boš spal? Bil je velik čudak ali ljudje so ga imeli radi. Na eni verigi imata dva psa med seboj zmeraj mir pri eni kosti pa vselej prepir. Oči vse vidijo samo sebe ne.

REŠITVE:

1. PO DVE ENOSTAVČNI POVEDI STRNI V VZROČNO PRIREDJE (z vezniki kajti, saj, sicer): Pospravi perilo, kajti pripravljala se k dežju. - Dajte mi kaj jesti, saj sem še tešč. - Ne maram ga prositi za pomoč, kajti sprta sva. - Naj da, saj je dovolj bogat. - Ne verjamem ti več, včeraj si se mi zlagal. - Ne more nam odgovoriti, saj ne zna slovensko. - Poberi se, sicer se ti utegne še kaj zgoditi. - Izklopi radio, sicer bom znorel od te divje glasbe. - Ne govorite tako zapletenih stavkov, nič vas ne razumemo. - Vso krmo smo morali

znositi sami, saj bi živina v snegu obtičala. - Danes nas ne sprašujte, praznujemo novo leto.

2. PRIREDJA, KI SI JIH DOBIL V PRVI VAJI, PRETVORI V PODREDJA: Pospravi perilo, ker se pripravljaja k dežju. - Dajte mi kaj jesti, ker sem še tešč. - Ne maram ga prositi za pomoč, ker sva sprta. - Naj da, ker je dovolj bogat. - Ne verjamem ti več, ker si se mi včeraj zlagal. - Ne more nam odgovoriti, ker ne zna slovensko. - Poberi se, ker se ti utegne še kaj zgoditi. - Izklopi radio, ker bom znorel od te divje glasbe. - Ne govorite tako zapletenih stavkov, ker vas nič ne razumemo. - Vso krmo smo morali znositi sami, ker bi živina v snegu obtičala. - Danes nas ne sprašujte, ker praznujemo novo leto.

3. IZ NASLEDNJEGA SESTAVKA IZPIŠI VZROČNA PRIREDJA: Ladjo je opremil za dolgo vožnjo, kajti nameraval je pluti na Gvinejo po zlato. Nenadoma je eden od mornarjev zakričal, zagledal je namreč kot hiša visok val.

4. VSTAVI VEZNIK "KAJTI" ALI "SAJ": Ob 8. uri morajo otroci spat, kajti zjutraj zgodaj vstanejo. Govori resnico, saj je tvoje pričevanje odločilno. Oče počiva, kajti boli ga hrbet. Izogibaj se gneče, kajti tam je veliko žeparjev. Natančno sem prebrala navodila za uporabo čistila, saj ga nisem poznala. Razredni blagajnik je pobiral denar za malico, kajti to je njegova zadolžitev. Denar lahko prevzame le resen in zanesljiv učenec, kajti denarja ne sme biti niti preveč niti premalo. Danes smo šli iz šole ob

dvanajstih, saj nam je odpadla zadnja ura.

5. DOLOČI VRSTE PRIREDIJ: Bil je že pozno, a Janeza še ni bilo domov (protivno). Doma ni niti povedal za odsotnost niti se ni javil po telefonu (stopnjevalno/vezalno). Zavzeto smo poslušali pravljico, kajti bila je nape-ta (vzročno). Ali ji boš povedal resnico ali boš še nekaj časa tiho?(ločno) Čakala je na pošiljko, vendar je ni dobila (protivno). Mlajši morajo prvi pozdraviti, saj tako veleva bonton (vzročno). Ta mož zna lepo govoriti, kajti obiskoval je tečaj iz govorniš-tva (vzročno). Ne ve, ali bi se smejal ali držal kisko (ločno). Poženi avto, saj je na semaforju zelena luč (vzročno). Govoril je glasno, a govor ni imela ne glave ne repa (protivno). Nisem ga niti poslušal niti razumel (stopnjevalno/vezalno). Ali pojde na pot danes ali pa si je premislil (ločno).

6. POSTAVI VEJICE, KJER SO POTREBNE: Včeraj je posadka ledolomilca spala v oblekah, kajti pritisk leda bi ladjo lahko vsak trenutek zdrobil. Hrana in šotori so bili pri rokah, ker bi se morali reševati prek leda. Danes je pritisk popustil in največja nevarnost je minila. Moj oče je dober šofer, saj v dvajsetih letih ni imel nobene prometne nesreče. Učenje mi ne gre pa ne gre. Nimam veliko, pa rad dam. Ve, pa noče povedati. Obljubil je, besede pa ni držal. Ali boš delal ali boš spal? Bil je velik čudak, ali ljudje so ga imeli radi. Na eni verigi imata dva psa med seboj zmeraj mir, pri eni kosti pa vselej prepir. Oči vse vidijo, samo sebe ne.

Milan Kobal

IZRAŽAJMO SE LEPO

KRAJEVNI PRISLOVI, II. DEL

KJE in NEKJE, KAM in NEKAM, KOD in NEKOD

V vsakem izmed teh treh parov krajevnih prislovov je prvi bolj nedoločen od drugega, pa se raba ravna po tem:

Palica mora nekje biti, pa ne vem kje. Nekje jo bom že našel, če je sploh še kje. Nekam se je zataknila, kdo bi vedel kam. Gotovo so ga nekam skrili, bomo že zvedeli kam. Nekod se vozijo, pa ne vem kod. Vsakdo je od kod doma, tudi ti si od nekod.

Te rabe vsi ne razločijo. Tako beremo določnejše oblike NEKJE, NEKAM, NEKOD tudi tam, kjer bi moralo biti KJE, KAM, KOD:

Vsak ima "nekje" prijatelja; pravilno KJE. Vedno smo še "nekam" prišli; pravilno KAM. Vsakdo od "nekod" prihaja; pravilno OD KOD.

V takih splošnih trditvah (vsak, vedno, vsakdo) so pravi prislovi le KJE, KAM, KOD.

NEKAM se veliko uporablja za izražanje nedoločnosti:

Nekam znan se mi je zdel. Nekam dolgo to traja.

Manj je za tako rabo ustrezen prislov NEKJE, pa se pogosto bere:

"Nekje" okoli desetega leta; pravilno Tam okoli desetega leta. Ta človek mi je "nekje" znan; pravilno nekako, nekam znan.

- No, Mihec, kako si zadovoljen s svojim učiteljem?
- Zelo, očka, ampak, ali veš, da ti je nevoščljiv?
- Nevoščljiv? Le kako ti pride to na misel?
- Saj mi vsak dan pravi: ko bi jaz bil tvoj oče!

- Ni vam bilo torej dovolj, da ste reveža pretepli, še z nožem ste se spravili nadenj!
- Da, gospod sodnik, drugače bi si mislil, da se samo šalim.

- Vaš sin nima pojma o zemljepisu!
- Nič hudega, saj tako nimamo denarja za potovanje.

- Smrkavec, zakaj si razbil okno?
- Tega nisem storil namenoma, gospod policaj. Čistil sem fračo, pa se mi je sprožila.

- Vse kaže, da se staram.
- Po čem pa to sklepaš?
- Prej so me vedno vprašali, zakaj se ne oženim, zdaj pa me sprašujejo, zakaj sem ostal samec.

- Rad bi se vam zahvalil, ker sem dobil pravdo.
- Ne spominjam se, da bi zastopal vas.
- Mene ne, ampak mojega nasprotnika.

- Ali veš, kaj čaka hčerko, ki do svoje matere ni odkritosrčna?
- Vem. Mati postane.

- S tem poljubom sem ti povedal vse. Si razumela?
- Ne. Povej še enkrat.

- Kateri del avtomobila je pri nesreči najbolj prizadet?
- Šofer.

- Zelo mi je hudo, a povedati vam moram resnico: vaša žena nekaj tednov ne bo mogla govoriti.
- Ali je kaj upanja, gospod doktor, da bi ta bolezen postala kronična?

- Micka, ali ima tvoj Janez pravico odpirati tvoja pisma?
- Pravico ima, a poguma ne.

- Ali ste že bili kdaj bolni?
- Enkrat samkrat sem bil v bolnišnici zaradi mamice?
- Kaj pa je mamica takrat imela?
- Mene.

- Moja žena je dvojčica.
- Po čem pa ju ločiš?
- Njen brat nosi brado.

- Zakaj so pa tebe zaprli?
- Žepno uro sem našel.

- Ja, to pa res ni kaznivo.

- Že, ampak jaz sem jo našel prej, preden jo je župan zgrabil...

Dva postopača sta prišla na neko kmetijo, kjer so grabili seno, da bi pomagala in si s tem prislužila kosilo.

Rekli so jima: "Ker nista od hiše, počakajta. Najprej bosta jedli mi in kar bo na koncu ostalo bosta dobila vidva."

Počakala sta in zares je ostalo nekaj zanju za pod zob.

Spet so se lotili dela. Onadva pa sta odšla v bližnje senco in čakala.

Ko je šlo delo že proti koncu se jima približa gospodar in ju vpraša: "Kaj ne bosta nič pomagala?"

Onadva pa: "Čakava, če bo na koncu kaj ostalo za naju!"

Vinko pride na pošto in vpraša:

- "Ali pri vas pri telegramu res nič ne zaračunate podpisa, se pravi imena in priimka?"

- "Točno, gospod." odgovori uslužbenka.

- "No, potem se bom pa samo podpisal. Ime mi je Miha Pridemjutriobsedmihčakajme."

Mladi mož pride k gostilničarju prosit za službo.

Vse se dogovorita, potem pa gostilničar vpraša:

- In kako vam je ime?

- Ttttttonnnne.

- Joj, zelo dolgo ime, mi vas bomo klicali kar Tone.

Zakonca sta kupila nov avto in mož navdušeno sede vanj ter reče ženi, da naj preveri, če vse dela tako kot mora:

- Luči?

- Dela!

- Zadaj luči?

- Dela!

- Smerniki?

- Dela, ne dela, dela, ne dela...

Oglas sme obsepati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uradništvo.

08901

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

01901

• V vseh pravnih zadevah se lahko obrnete na odvetnika Daniela in Magdaleno Špec, Alte Benninghofer Str. 6, 44263 Dortmund (Hörde), Tel.-faks: 0231 427 1190.

01903A

• Na lepem sončnem kraju v neokrnjeni naravi prodam hišo z vsemi priključki in obdelanim vrtom. Vseljiva takoj, cena je niza, primerna tudi za kakšno obrt. Tel. 0608 42 419

01903B

• Prodám vrstno stanovanjsko hišo na Ostrožnem v Celju. Stanovanjske površine je cca. 100 m², zemlje pa 405 m². Kličite: Novokmet, tel. 00386 063 472 771.

01903C

• Polzela-Podvin

Prodám starejšo hišo, popolnoma prenovljeno, 92 m². Na zemljišču z 2000 m² stojita še dve manjši poslopji. Hiša je opremljena s CK na olje, telefonom, kabelsko in satelitsko TV.

Okolica s sadovnjakom, parkom in vrtom na lepi samostojni sončni ravnini. Asfalt do hiše. Cena 200.000 DM ali dogovor. Informacije na telefon (063) 722 178.

Naslov: Anton Grobelšek, Podvin pri Polzeli 17, 3313 Polzela

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 0171 - 735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 91 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 03 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 03 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 03 87 01 07 01

David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 06 13 24 21 08

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je
oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič

Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,

NEMČIJA

Isidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

**Alojzij Zaplotnik,
Stanislav Čeplak**, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel./faks (*49) 0208 - 64 708-82

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

A 4, 2,
D-68159 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Bogdan Pavalec, past. sodelavec
Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41

Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0172 - 9796 - 738
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

